

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie C - Número 133

Dimarts, 8 de febrer de 2005

Comissió de Política Social

PRESIDÈNCIA DE LA I. SRA. CARMEN CAPDEVILA I PALAU

Sessió núm. 17

Í N D E X

Sessió informativa

amb la consellera de Benestar i Família sobre les ajudes per a finalitats d'interès social derivades de l'assignació tributària de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 355-00077/07) (p. 3)

Compareixença

de representants de Mobbing No! - Associació Catalana perquè presentin els objectius d'aquesta associació (tram. 357-00071/07) (p. 14)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 17

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i deu minuts. Presideix la Sra. Capdevila i Palau, acompanyada de la vicepresidenta, Sra. Figueras i Siñol, i del secretari, Sr. Vilanova i Vilà. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Cleries i González, Sra. Renom i Vallbona, Sra. Ribera i Garijo i Sra. Rigau i Oliver, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Chaib Akhdim, Sra. Prados Martínez, Sra. Segú i Ferré i Sra. Valls i Llobet, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sra. Porta i Abad, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. López i Rueda, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Sr. Miralles i Conte, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Assisteixen a aquesta sessió la consellera de Benestar i Família, Sra. Anna Simó i Castelló, acompanyada de la cap del Gabinet de la Consellera, Sra. Concepció Royo i Calleja, i la Sra. Montserrat Albert Cortès, presidenta de Mobbing No! - Associació Catalana, acompanyada de la Sra. Rosa Ceperuelo Ceperuelo, la Sra. Carme Múrcia Llorente i la Sra. Núria Nadal Granizo, representants d'aquesta associació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per a regular el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment (tram. 270-00009/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Nomenament de la Ponència que ha d'elaborar l'Informe. (Text presentat: BOPC, 89, 23) (No es transcriu.)

2. Sessió informativa de la Comissió de Política Social amb la consellera de Benestar i Família sobre les ajudes per a finalitats d'interès social derivades de l'assignació tributària de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 355-00077/07). Consellera del Govern de la Generalitat. Sessió informativa.

3. Compareixença de representants de Mobbing no! - Associació Catalana davant la Comissió de Política Social perquè presentin els objectius d'aquesta associació (tram. 357-00071/07). Comissió de Política Social. Compareixença.

La presidenta

Bona tarda. Donaríem per iniciada la comissió de Política Social.

(D'acord amb les normes de publicació del Diari de Sessions, no es transcriu el debat corresponent al punt primer de l'ordre del dia.)

Sessió informativa amb la consellera de Benestar i Família sobre les ajudes per a finalitats d'interès social derivades de l'assignació tributària de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 355-00077/07)

Passaríem al segon punt de l'ordre del dia, que, tal com he dit abans, és la sessió informativa de la Comissió de Política Social amb la consellera de Benestar i Família per tal d'informar de les ajudes per a finalitats d'interès social derivades de l'assignació tributària de l'im-

post sobre la renda de les persones físiques. Té la paraula la molt honorable consellera, senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vaig sol·licitar aquesta compareixença per informar els membres d'aquesta Comissió, doncs, des dels inicis d'aquesta legislatura fins al moment l'estat de la situació del tema del 052, i especialment pel fet, doncs, que aquest Parlament va aprovar una moció el mes d'octubre, la Moció 27/7, referent a aquesta qüestió.

Per tant, la meua intervenció la dividiré en diversos apartats. Seré prou breu, no vull estendre'm gaire, però sí que m'agradaria fer un petit esment, per començar, dels antecedents de context; després, parlar del primer pas que va fer el Govern de la Generalitat, que és el requeriment d'incompetència sobre una ordre del Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales; també informar-los succintament de la convocatòria 2004 d'aquests ajuts; els principals trets de l'informe que vaig presentar al Govern respecte del tema del 052, i acabar, doncs, diguem-ne, amb els esdeveniments des que el Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales decideix modificar el Decret que regula aquests ajuts fins al moment.

Pel que fa a l'aspecte que els comentava primer, d'antecedents i marc legal, m'agradaria remuntar-me molt breument a l'elaboració de la Llei de pressupostos de l'any 2000, de l'Estat, en què es va establir un acord sobre el sistema de distribució del 0,52. Aquest acord el que feia era canviar el sistema d'assignació vigent fins aleshores i fixava una vigència per als anys 2000, 2001 i 2002.

Les principals novetats d'aquest canvi d'assignació eren la possibilitat de marcar simultàniament les caselles referides a les ONG i a l'Església catòlica; l'import corresponent a les caselles deixades en blanc passaria a destinar-se als pressupostos generals de l'Estat; s'establiria un mínim de quantitat econòmica i un màxim destinats a les ONG, el mínim era de 114.192 milers d'euros, i el màxim, 132.222 milers d'euros. Alhora, el govern de l'Estat es comprometia a realitzar campanyes de difusió favorables a l'opció dels programes amb finalitats socials, i a la Llei d'acompanyament de pressupostos de l'any 2003 es va donar continuïtat a aquest acord i es van fer uns canvis d'ampliació dels mínims i dels màxims per al 2003 i per al 2004.

La realitat va ser, doncs, que no es van recaptar els mínims establerts, bàsicament per dues raons. Per una banda, els contribuents amb rendes inferiors a divuit mil euros estaven exempts de declarar i, per tant, no marcaven la casella, per raons òbvies. Aquest impacte l'hem valorat, com a mínim, en uns 48 milions d'euros respecte a això. I, per altra banda, no es va fer cap campanya a favor d'aquesta opció el darrer any ni l'anterior. La campanya es va limitar a l'enviament d'un tríptic, i nosaltres hem calculat que aquest impacte podria ser d'uns 24 milions d'euros més.

Addicionalment, el mínim de 114 milions fixat l'any 2000, a partir del qual posteriorment es van calcular els nous mínims fins al d'enguany, és una xifra que entenc

que és fixada a la baixa, ja que l'any anterior, l'any 99, és a dir, l'any anterior a aquest acord, es van recaptar 121,7 milions d'euros. Per tant, ja hi ha, al meu entendre, un decrement inicial en el moment de l'acord del 2000 d'almenys 8 milions d'euros.

A més a més, aquest mínim fixat el 2000 no es va incrementar segons l'IPC fins a l'acord del 2003, és a dir, 2000, 2001 i 2002 van ser les mateixes quantitats de mínims i màxims, i, per tant, tenint en compte tot això que els acabo d'exposar, la xifra que, diguem-ne, es posava sobre la taula per als projectes de les entitats l'any 2004 s'hauria d'haver situat aproximadament en 196 milions d'euros.

Un cop dit això, els informo que el 30 de març de l'any 2004 el Govern de la Generalitat acorda en sessió de govern plantejar un requeriment d'incompetència davant el Govern de l'Estat amb relació a l'Ordre TAS/271/2004, del 4 de febrer, per la qual s'establien les bases reguladores i es convocava la concessió d'ajuts i subvencions per a la realització d'aquests programes de cooperació i voluntariat social a càrrec de l'assignació del 0,52.

En aquest requeriment, atenent, doncs, que la Generalitat té competència exclusiva en matèria d'assistència social, es defensava que, d'acord amb la reiterada jurisprudència constitucional respecte a això, l'Estat havia de territorialitzar la seva dotació pressupostària sobre la base d'un criteri objectiu de repartiment acordat amb les *comunidades autónomas* i efectuar les corresponents transferències per tal que cadascuna d'aquestes *comunidades* convoqués i concedís les subvencions en aquesta matèria.

A més a més, cal tenir present que en l'Acord de Govern anomenat «pacte del Tinell» ja es preveia, amb relació a l'assumpció de competències executives, el fet d'impulsar la intervenció de la Comissió Mixta per completar els traspassos pendents; en cas de desacord de la Comissió, insistir en el conflicte de competència davant del Tribunal Constitucional, i, d'altra banda, també s'hi insta a exercir per part de la Generalitat la potestat reglamentària que li pertoca quan es tracti de les seves competències executives i a recórrer als instruments jurisdiccionals adequats quan aquesta potestat sigui envaïda competencialment pel Govern de l'Estat, de manera que el Govern no va dubtar ni un moment a l'hora de presentar, com he dit, aquest requeriment d'incompetència.

En resposta a aquest requeriment, el Govern espanyol emet un acord de govern el 4 de juny de l'any 2004, on pren coneixement de l'Acord de govern de la Generalitat de 30 de març, en el qual requereix aquesta incompetència; reconeix les competències exclusives en matèria d'assistència social; no exclou les competències de l'Estat en els programes d'àmbit més ampli que el que pugui excedir l'àmbit de la *comunidad autónoma*, i fixa que la determinació dels programes estatals no es realitzarà de manera unilateral, sinó que s'establirà a la Conferència Sectorial de Asuntos Sociales, amb la qual cosa, doncs, infereixo de la interpretació d'aquest Acord de govern que tots els programes objecte de subvenció d'IRPF han de ser estatals, i així justifica la seva competència en aquest aspecte, lluny de transferir una

part d'aquests fons a les *comunidades autónomas* per a programes d'àmbit local de les comunitats autònomes, com semblava que era l'esperit de l'acord inicial.

El 7 de juny, la gestió del 0,52 de la declaració va formar part dels punts que vaig tractar en la meua primera reunió amb el ministre de Trabajo y Asuntos Sociales i la secretària d'Estat, Amparo Valcarce..., i també ho va ser, doncs, en reiterades reunions que va haver-hi amb la persona responsable d'aquest tema, el senyor Porras, a Madrid, per part dels càrrecs del Departament.

En tot cas, m'agradaria informar-los molt succintament de com va anar la convocatòria 0,52 per al 2004, perquè en siguin coneixedors, en aplicació de l'Ordre de 4 febrer del 2004 de l'MTAS.

Vostès saben que el Ministeri, un cop ja té tots els projectes recollits de les entitats per fer la distribució a càrrec del 0,52, doncs..., en aquest cas s'envien al Departament de Benestar i Família de la Generalitat tots els programes sol·licitats que afecten Catalunya, i el Departament, en col·laboració, doncs, amb altres unitats i departaments, com la Secretaria General de Joventut, el Departament de Justícia, l'Institut Català de la Dona, en els programes de l'àmbit competencial d'aquestes respectives unitats, ha d'informar, ha d'emetre un informe, en què titlli de prioritaris, favorables o desfavorables cadascun d'aquests projectes.

El Ministeri, a més a més, negocia amb les ONG d'àmbit estatal, dins el Consell Estatal d'Organitzacions No Governamentals d'Acció Social, a nivell estatal el total per a les ONG, diguem-ne, d'àmbit estatal amb més pes, com poden ser Càritas o Creu Roja i, alhora, reserva un total per a cada àmbit, segons les prioritats polítiques que s'expressen en l'ordre convenient, i, a més a més, també, estableix un creixement per a cada comunitat autònoma.

Des del Departament es manté una reunió el mes de juliol amb el senyor Porras, el director general de Servicios Sociales y Dependencia, per tal d'arribar a uns acords pel que fa als informes que emet el Departament de Benestar; se li fa constar, doncs, que seria d'interès mantenir la continuïtat de diversos programes per no interrompre'n el funcionament, per raons òbvies; aquesta continuïtat es va concretar, diguem-ne, de forma general en un augment del 2 per cent als programes de continuïtat; es va acordar que des del Govern de la Generalitat es passaria una proposta d'informe en què es respectaria aquest augment i es proposarien uns programes concrets amb un cert augment superior i programes nous per començar a donar, diguem-ne, ja un gir social d'acord amb les polítiques que tots dos governs defensàvem, de polítiques d'inclusió, etcètera. No els donaré més detalls respecte a això, però si els volen els els facilitaré.

Durant el mateix mes de juliol, al Consell Executiu exposo..., informo de la demanda al Govern de l'Estat per obtenir la quantia real dels diners que els catalans i les catalanes assignem a la casella del 0,52 per a finalitats socials i per poder gestionar les quantitats de les subvencions que per a aquest concepte han de rebre les ONG catalanes, i en aquest informe, doncs, dono diverses dades que m'agradaria poder compartir amb tots vostès.

Primer de tot, posar en relleu, doncs, que el sistema vigent de distribució no era pas transparent, ja que el Govern de l'Estat no havia facilitat mai en el passat a la Generalitat les dades de recaptació per a aquest concepte a Catalunya, i, fins i tot, s'havien arribat a demanar a través d'una moció del Parlament de Catalunya i dins de la Comissió Mixta de Traspassos, i es posava una estimació a partir de dades relatives a l'any 2000 per la qual Catalunya havia deixat de percebre cada any entre les caselles que marquen els contribuents i els projectes que arriben a les entitats entre 11 i 20 milions d'euros per als programes presentats per ONG implantades al Principat.

L'any 2004 l'Estat va destinar uns 12 milions i escaig d'euros a finançar programes socials de les ONG de Catalunya, quan, doncs, la destinació, atenent aquests criteris que jo exposava, hauria d'haver estat molt superior..., i que nosaltres fixàvem agafant la literalitat dels acords de l'any 2000 a què m'he referit en els antecedents, doncs..., que s'haurien de destinar prop de 50 milions d'euros a projectes de les ONG catalanes i, a més a més, s'hauria de distribuir de forma ajustada l'assignació que els contribuents catalans fan a través de la casella del 0,52.

L'any 2003, per si pot ser del seu interès, 159 ONG catalanes van rebre un total d'11,7 milions d'euros per a programes amb finalitats socials derivats del 0,52; poc més del 10 per cent de la totalitat de l'Estat.

Aquest informe també posava en relleu, i així ho vaig voler expressar, doncs..., vaig titllar de dèficit fiscal, i m'hi mantinc, el que acaben patint les ONG catalanes i els seus projectes, i és encara més alt si es considera que el 55 per cent dels contribuents catalans marquen la casella «altres finalitats socials», davant del 44 per cent de mitjana estatal.

I en aquesta mateixa reunió de govern, diguem-ne, es va parlar del fet que aquest aspecte formés part de la Comissió Mixta de Traspassos Estat - Generalitat. No dic cap qüestió estranya, perquè això ja es va fer públic en el seu moment pel mateix conseller de Relacions Institucionals.

Amb tot això, el Ministeri de Treball i Assumptes Socials, a través de la seva sotsdirectora general d'ONG i Voluntariat, fa arribar a les entitats de la Taula del Tercer Sector que van ser objecte de subvenció a través de la convocatòria del 0,52 que per poder ser perceptors de la convocatòria de l'any 2005 havien de ser entitats de caràcter estatal. A més a més, el director general de Serveis Socials i Dependència, el senyor Manuel Porras, va enviar a principis de gener d'enguany una nota a diversos directors generals del Departament en què demanava que des del Govern s'informés les entitats també en aquest sentit.

Aquesta intenció del Ministeri se'ns havia fet palesa amb una carta del 8 d'octubre de l'any 2004 de la secretària d'Estat, la senyora Valcarce, en què indicava que es farien prevaler els programes que, promoguts per les xarxes d'entitats i per les entitats de més gruix, de més pes, tinguessin la implantació territorial àmplia. Davant d'aquesta posició, el Departament de Benestar vam manifestar el nostre desacord tant al director gene-

ral de Serveis Socials i Dependència com a la secretària d'Estat d'Assumptes Socials, i també vaig fer arribar personalment una carta oficial en aquest mateix sentit en què rebutjava aquest canvi de criteri pels greus perjudicis que comportaria a les ONG catalanes. Vaig fer una primera proposta i vaig dir que en el marc del diàleg tot es podria resoldre i parlar-ne. En aquest mateix sentit, també, la Taula del Tercer Sector es va expressar amb una nota i en reunions diverses, una de les quals amb la secretària de *Estado*, exactament en el mateix sentit.

A mi, m'agradaria també destacar que en tot moment s'ha actuat d'acord amb les entitats i s'hi ha mantingut un contacte constant i una informació molt fluida dels passos i gestions que s'anaven fent, i alhora també ho feia jo mateixa al Govern.

Ens plantem al 21 de gener i el Consell Estatal d'ONG d'Acció Social dona suport per unanimitat a la proposta del Ministeri de modificar el Decret. Cal dir que no totes les entitats estatals hi estaven d'acord, i també ens ha arribat una declaració d'alguna entitat estatal en què mostren el seu desacord respecte a això.

Aquesta reforma prevista pel Ministeri hauria suposat que a partir de la convocatòria d'enguany només podrien optar a aquestes ajudes entitats d'àmbit estatal o que en els seus estatuts es fixés un àmbit d'actuació estatal, cosa que perjudicaria greument les ONG catalanes; significaria, doncs, que les entitats catalanes no federades estatalment o que en els seus estatuts figurés un àmbit d'actuació local i català no hi podrien accedir, tot i que, hi insisteixo, els contribuents catalans participen en els ingressos a càrrec del 0,52.

Tal com estava plantejada la reforma, el Departament calcula, segons extrapolacions de la sollicitud del 2004, que les ONG catalanes haurien deixat de percebre del Ministeri més de 4 milions d'euros si no haguessin acceptat el suggeriment que es feia de l'Estat, que entenc que no té per què acceptar-se en l'àmbit de l'autonomia de les entitats o de la decisió de les entitats, i això sumat, diguem-ne, a aquest dèficit històric que els he exposat. I, a més a més, doncs, entenem, enteníem, que suposava, doncs, posar-se en unes competències exclusives en matèria d'afers socials de la Generalitat, motiu pel qual el Govern de la Generalitat ja el 30 de març va mostrar aquest recurs d'incompetència.

Per tant, la conseqüència directa d'aquesta mesura hauria suposat la supressió de molts programes d'àmbit català o local, amb efectes negatius per a les persones beneficiàries i per a les entitats que els duen a terme, i, a més, hauria suposat un greuge comparatiu amb entitats que operen en el mateix territori.

Ja he esmentat anteriorment la xifra que l'any 2004 les ONG catalanes van rebre, en matèria d'ajut, respecte al 0,52 12,1 milions d'euros, un cop descomptades les despeses de gestió, diguem-ne, per les ONG estatals.

Finalment, el 27 de gener, en el marc de la Conferència Sectorial d'Afers Socials, es comunica que es deixa en suspens la decisió de modificar el Decret que regula els requisits per tal que les associacions i ONG puguin optar a la convocatòria de subvencions deriva-

des de l'assignació tributària del 0,52; s'informa que s'iniciarà una negociació per establir conjuntament, tal com marca la doctrina constitucional amb les *comunidades autónomas*, els criteris de futur; es remarca, doncs, l'interès del Govern de l'Estat d'establir pluri-anualitats per programes en matèria de dependència i inclusió especialment, la qual cosa permetrà a moltes entitats, doncs, de donar continuïtat i estabilitat a aquests projectes, i també s'acorda eliminar definitivament el Fons d'emergència. L'any 2003 partíem d'una reserva del 2 per cent d'aquesta totalitat per a un fons d'emergència; l'any 2004 ja es va reduir a un 1 per cent, i per enguany, diguem-ne, s'ha subsumit tot el Fons d'emergència.

Els dies anteriors al 27 de gener, des del Departament de Benestar i del conjunt del Govern, doncs, s'havien intensificat i reiterat les reunions amb el Ministeri, doncs, per tal de fer-los entendre que no compartíem els plans de modificació previstos en el Decret, i, finalment, doncs, aquests plantejaments del Govern van ser considerats pel Ministeri.

Entenc, entenem, que la no-modificació d'aquests requisits que permeten a les ONG optar a les subvencions del 0,52 suposen un primer pas en les demandes, doncs, del Govern de la Generalitat i també d'aquest Parlament de reclamar al Govern de l'Estat obtenir la quantitat real dels diners que les catalanes i els catalans assignem al 0,52 i poder gestionar les quantitats de les subvencions que han de rebre les ONG catalanes d'acord amb la doctrina del Constitucional.

Al marge, també he de dir que el Govern de la Generalitat insistirà també, via la Comissió Mixta de Traspasos o els mecanismes que s'articulin, a més a més d'aquest establiment de criteris en el marc del Consejo Sectorial, doncs, en la bilateralitat de les relacions per establir nous criteris i canvis a la gestió.

Per acabar, m'agradaria poder fer un repàs molt breu de les propostes de les entitats i les propostes del Govern pel que fa a la gestió del 0,52. Vull recordar-los que les entitats fa molts anys ja que reclamen arribar al 0,7 per cent en lloc del 0,52 per cent, pel que fa al percentatge, i que ja en la carta del mes d'octubre reiterava formalment també la senyora Valcarce. De fet, el novembre del 2002, amb relació al pressupost 2003, les ONG estatals van negociar amb el Govern de l'Estat l'increment d'aquest 0,52 al 0,7 per cent de la quota íntegra mantenint el màxim de 132 milions establert en aquell moment. Amb aquesta modificació el que es pretenia era compensar la reducció en la recaptació a causa de l'increment de contribuents que no feien declaració, però, finalment, aquesta modificació no va ser acceptada pel Govern de l'Estat en aquell moment.

En tot cas, insistir, doncs, en el que fem, d'acord, doncs, també, amb la decisió d'aquest Parlament, de demanar la plena competència al Govern de Catalunya en la decisió de quins programes seran objecte d'assignació i l'obligació del Govern de l'Estat de plena transparència respecte a les quantitats consignades a Catalunya.

I aquest és l'informe que els volia plantejar, i resto a la seva disposició per a qualsevol aclariment o intervenció que vulguin fer.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, el senyor Josep Lluís Cleries. Si els sembla, a tots els grups, fariem tot el torn de paraules i després la consellera hi donaria resposta en la seva globalitat.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyora presidenta. Agrair a la consellera que ens hagi vingut a explicar, doncs, la situació del 0,52 i tot el procés. El que lamentem és que no ens ho vingués a explicar abans, no?, perquè m'imagino que, quan hi ha negociacions, hi ha relació i diàleg constant amb una administració, que, a més a més, s'hi dóna suport entusiasta, doncs, les coses es saben amb antelació, i, per tant, estaria més bé que ens ho hagués vingut explicar quan es veia venir tot aquest desastre.

Els primers dies de gener apareixen les declaracions de la senyora Valcarce, i aleshores, doncs, és quan realment es confirma aquesta situació, en què, a més a més, qui primer reacciona són les entitats del tercer sector, encapçalades per la Taula d'Entitats, els diferents grups parlamentaris, no tots, però alguns, i, a continuació, el Govern. Per tant, doncs, també és una cosa una mica difícil d'entendre, aquesta cadència que hi ha, no?

També creiem que aquesta és una nova bufetada del Govern de l'Estat a Catalunya; això sí, una bufetada amb *talante*, amb un somriure als llavis, que és el que es porta ara, però no deixa de ser una bufetada, en el sentit que és un greuge cap a les entitats catalanes. I ens sobta que des de partits que creiem fermament en Catalunya, que alguns creuen fermament en Catalunya, es pugui donar suport a situacions com aquesta.

I, per tant, lamentem que fins avui no se'ns vingui a donar explicacions, i dir també que trobem una mica innecessària aquesta compareixença, perquè no ens ha dit re de nou. Tot el que s'ha dit ja se sabia, i, a més a més..., això sí, després s'ha explicat, i sobretot ho hem sabut molt de prop pels contactes amb les diferents associacions i entitats que estan perjudicades per aquesta situació.

Ens sobta per què no es diu res fins a aquest moment en què hi ha les declaracions de la senyora secretària d'Estat; també ens sobta que amb qui hi ha hagut més relació no és amb la secretària d'Estat o amb el ministre, sinó amb una altra persona, amb el senyor Porras, doncs, quan ens sembla que en el Govern de Catalunya, que veiem que la consellera s'entusiasma qualificant-la de «comunitat autònoma», doncs, perquè mai havia sentit en aquest Parlament tant parlar de «comunitat autònoma», doncs, hi havia d'haver hagut una altra gestió a un altre nivell més alt.

Resulta que vostès ens volien donar lliçons de tot. Vostès ens han parlat molt del fet que cal transparència, però el que veiem és que no reaccionen a temps i, fins i tot, el que veiem és com havent-hi governs amb majoria absoluta a l'Estat espanyol, es diguessin PSOE o es diguessin PP, quan volien aplicar això el Govern de Convergència i Unió i el nostre Grup Parlamentari havien aturat aquestes situacions i mai s'havia arribat a aquest nivell.

També és cert que, fins i tot en el darrer Ple ho notàvem, que a vegades hi ha dubtes de si vostès creuen molt en el tercer sector. Veiem que moltes vegades fan afirmacions on sembla que tot ha de ser públic, en aquest país, i que, per tant, en la concertació, la col·laboració, amb el tercer sector, cada vegada, en moltes de les declaracions que fan i intervencions –l'altre dia parlant de les residències, per exemple, sortia– sembla que vostès no hi confiïn. Convergència i Unió hi confia, i per això sempre hi hem cregut, perquè, a més a més, sabem que Catalunya és el que és perquè hi ha hagut una societat civil organitzada forta i una societat civil forta. I des de Convergència i Unió seguim creient que és bo que un país tingui una societat civil forta.

El Govern de l'Estat ha mostrat, i mostra encara, perquè encara estem preocupats perquè ja diuen que crearan una comissió tècnica per veure a qui li toca i a qui no li toca l'ajuda..., veiem una actitud centralista i de greuge cap a les entitats no estatals, per tant cap a les entitats locals, d'àmbit local català o a nivell nacional de Catalunya.

S'ha fet evident la falta de diàleg entre Catalunya, les altres comunitats autònomes i el Govern de l'Estat. Es tracta d'una política centralitzadora que pretén amagar a la ciutadania que els recursos dels seus impostos, dels nostres impostos, no aniran destinats a les organitzacions que treballen més a prop de les persones amb necessitat. Com més allunyem les ajudes, que és el que pretén el Govern de l'Estat, més recursos es destinen a estructura i menys n'arriben a les persones, i, al final, resulta que uns recursos que estan molt pensats per atendre necessitats socials els dediquem, esmercem, a estructures, i això, per tant, també ens ha de preocupar.

També em sobta que la consellera no hagi fet menció de la circular que va fer el Ministerio on instava les entitats, i això ho van rebre totes les entitats –ho he retallat perquè no es vegi quina m'ho va passar, que no fos cas que prenguéss mal–, a adoptar les mesures necessàries per al seu compliment, amb l'objectiu que pugui ser entitat sol·licitant o, en el seu cas, figuri com a executant integrada en una altra entitat d'àmbit estatal. Això és terrible! Significa una espanyolització del tercer sector català, una decisió arbitrària i intervencionista respecte a la capacitat d'organització d'aquestes entitats i va en contra de la doctrina del Tribunal Constitucional, que recomana que aquestes ajudes es territorialitzin. Jo aquí tinc una resposta a un diputat de Convergència i Unió que es va fer des del Govern, al diputat Jordi Xuclà, i que, precisament, en aquest informe es diu que s'ha de territorialitzar i que la jurisprudència diu això, però, després, consellera, hi ha un paràgraf que fa patir molt, perquè va en la línia de l'espòli fiscal que pateix Catalunya. Diu: «De acuerdo con lo expuesto, el reparto de la consignación presupuestaria nutrida con el 0,52 procedente del IRPF, en la medida que tiene un destino prefijado, cual es atender a las situaciones de necesidad social, no puede hacerse repartiendo a cada comunidad autónoma el importe de lo recaudado en cada una de ellas, por cuanto no necesariamente ha de existir una correlación matemática entre aportación y necesidad en cada comunidad; más verosímil parece, por contra, que las necesidades sociales se den con mayor intensidad en aquellas comunida-

des autónomas con menor capacidad de renta y, por tanto, con menor capacidad contributiva», cosa que vol dir que ens seguirà tocant el rebre, perquè el Govern al qual vostès donen suport a nivell de l'Estat diu això, que, per tant, l'espòli no vindrà per ja tot el que tenim a nivell general, sinó que també se'ns aplicarà, amb un somriure als llavis, en aquest apartat que és per atendre les necessitats socials de la gent de Catalunya. Per tant, aquesta circular del Ministeri i aquesta resposta ens porten molta, molta, molta inquietud.

Com molt bé ha dit vostè, Catalunya és la més solidària. A més a més, és això: el 55 per cent de catalans i catalanes vàrem marcar la casella per al 0,52, i també molta gent ho fa amb l'Església. I cal recordar una vegada més que una no treu l'altra, sinó que suma i, per tant, ningú hi perd, mentre que la mitjana estatal està al 44,5 per cent, i el que reben les entitats ubicades a Catalunya no suposa ni la meitat del que els contribuents decidim destinar a finalitats socials.

Des de fa anys, a l'agenda de la Comissió Mixta de Traspàs Estat - Generalitat està pendent, aquest traspàs, i sabem aquí les pressions que hi han fet, evidentment, els partits d'àmbit estatal que s'hi resisteixen, però quan ha estat a punt de traspasar-se les ONG d'àmbit espanyol, algunes, han fet molta i molta pressió. Però el que és sorprenent és que amb un govern amic, quan hi havia en el pacte del Tinell aquesta voluntat que tot el que està pendent de traspàs es traspassarà de seguida, doncs, veiem com no es traspassa de seguida, sinó que va a una velocitat increïblement lenta i regressiva.

Hi ha temes que vostè ha comentat que no en faré menció. Fer menció que el 28 d'octubre va haver-hi la Moció presentada per Convergència i Unió i aprovada per unanimitat, on en un punt es demanava el traspàs dels 0,52; també és sorprenent que els grups parlamentaris que donen suport al Govern tripartit, doncs, no van acceptar passar del 0,52 al 0,7, com demana la Taula d'Entitats, i això no és un tema antic, és un tema nou –és un tema nou–, eh?, perquè això ho podem buscar en els papers i veurà com el tema del 0,7 ha sortit només des de fa un any, i, per tant, doncs, en aquest tema, si vostès creuen en el tercer sector, per què no van dir que sí? Si creiem en el tercer sector, hi hem d'apostar. I aquesta és una aposta seriosa com moltes altres que n'hi pot haver.

Des de Convergència i Unió hem presentat propostes al Congrés i al Parlament per reconduir el tema, perquè creiem que el tema encara no està reconduït del tot, perquè si parlem amb les entitats segueixen preocupades per la possibilitat de perdre els ajuts.

Creiem que la consellera i la conselleria haurien d'aprofitar els temps que ara s'ha guanyat per negociar solucions definitives, perquè no quedi en un simple retard d'una mesura inadmissible.

En anunciar-nos la seva compareixença ens pensàvem que era per anunciar-nos que ja s'havia tancat el traspàs del 0,52 a la Generalitat, la qual cosa hauria merescut la nostra felicitació més entusiasta, però per dir-nos el que ha dit calia venir, en tot cas, abans, i buscar també la suma, la complicitat, allò que es diu el «consens» de totes les forces polítiques, en un tema que hi podí-

em estar tots molt i molt d'acord, i vostè sortir amb tot el reforç d'aquesta Comissió, de tots els grups parlamentaris, per defensar la posició de Catalunya davant aquest tema.

Que quedi clar que la rectificació de Madrid és un triomf del moviment associatiu, de la gran força que ha tingut i que sempre té. No és el triomf del Govern tripartit. En tot cas, és una mostra de la seva feblesa. Tant d'esforç esmerçat per estar com estàvem o, fins i tot, una mica pitjor, per una falta d'iniciativa d'estar al cas del que succeïa. Per tant, ho lamentem, i esperem que el Govern estigui a l'alçada i hi doni resposta abans d'arribar a aquests extrems.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Josep Lluís Cleries. Té la paraula la diputada senyora Carme Figueras, del Grup de Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, en primer lloc, senyora consellera, agrair-li el fet de venir avui aquí a explicar-nos, doncs, la problemàtica generada arran de la distribució del 0,52; crec que era del tot necessària i convenient. S'ha fet en la primera comissió de Política Social que s'ha fet en aquest període de sessions i, precisament, fins i tot, doncs, per acord de la Mesa i portaveus d'aquesta Comissió, alterant el que tenien previst quant a ordre del dia. Per tant, de la manera més ràpida, doncs, que era possible, i, en aquest sentit, doncs, li agraiem la disposició a estar avui aquí entre nosaltres. I jo diria que..., ho he de dir en castellà, perquè no em surt la frase en català: «Bien está lo que bien acaba.» I esperem també que acabi del tot bé, el tema, no?

Jo crec que, és clar, quan comencem a parlar de recursos d'inconstitucionalitat, d'interposició..., de requeriment d'incompetència, és difícil seguir-ho, perquè, realment, aquí, el primer recurs d'inconstitucionalitat ja es va posar l'any 90, i en aquell moment el Govern de la Generalitat va desistir-hi, doncs, perquè hi va haver un acord econòmic, i ja no es va continuar, aquest recurs d'inconstitucionalitat, i tampoc es va continuar en aquesta línia del que és demanar unes competències, i, com molt bé ha dit la consellera, doncs, estan a l'Acord del Tinell, i estan, a més a més, en la voluntat del Govern de la Generalitat i dels grups que donem suport al Govern tripartit de la Generalitat.

De fet, és veritat que aquí hi han hagut fets desafortunats en el fet, doncs, que vagin sortir les cartes que sí ha esmentat perfectament la consellera en l'exposició que ha fet ara, la carta del director general i del subdirector, doncs, en què advertien les entitats que es registressin, d'alguna manera, en el registre estatal per poder seguir gaudint del 0,52, cosa que, afortunadament, mercès a les gestions fetes pel Govern de la Generalitat i el que s'ha treballat des del mateix Govern, doncs, no ha estat necessària.

Jo deia que és un tema desafortunat, en el sentit que es va produir un informe jurídic a nivell de l'Estat arran

del requeriment d'incompetència de la consellera sense tenir en compte, obviant, aquest informe jurídic, el que havia estat l'Acord del Consell de Ministres del 4 de juny del 2004. Aquest informe jurídic deia, doncs, que no es podia seguir mantenint, doncs, el fet que poguessin presentar-se les entitats que no essent d'àmbit estatal tinguessin, doncs, un àmbit prou ampli, sense ser el d'àmbit estatal, per tant l'àmbit autonòmic, doncs, perquè en haver-hi aquest requeriment d'incompetència no era possible mantenir aquesta possibilitat. En tot cas, era un error, jo crec que un error dels serveis jurídics en aquell moment, que, afortunadament, doncs, s'ha corregit i, d'alguna manera, no s'ha fet aquesta modificació del Decret que els serveis jurídics a nivell d'Estat recomanaven fer a la secretària d'Estat.

En tot cas, això ha estat gràcies a, evidentment, que les mateixes ONG alerten de la carta que reben..., que automàticament es mobilitza el Govern de la Generalitat, perquè, en realitat, ja hi havia pactat arran del Consell de Ministres que hi havia –ja ho he dit, el 4 de juny del 2004–, doncs, un camí diferent.

En tot cas, el que sí que és veritat és que aquest és un tema que requereix, doncs, una solució definitiva, una solució, doncs, per què aquest dèficit fiscal, d'alguna manera, com deia la consellera, es redueixi. És veritat que el que des de Catalunya s'aporta via la casella de les ONG, doncs, és més alt que la mitjana estatal, és bastant més alt, això és important, i també és important el fet, doncs, que les entitats, en definitiva, i els programes que se subvencionen..., parlem de programes, doncs, que fan realment una suplència del..., i afavorits i, d'alguna manera, també ajudats pel sector públic..., una tasca pública, en definitiva, en contra de l'exclusió de la pobresa, bé, de la integració social i la integració laboral de les persones que més ho necessiten.

Dir, doncs, que l'important en tot aquest tema, perquè també és veritat que hi ha hagut preocupació de les entitats..., però també hem de recordar una cosa: no hi han dos grups estanc entre les entitats o ONG catalanes i les entitats estatals; també hi han moltes entitats estatals que també són catalanes, que en tant que són estatals són catalanes i que reben, per la via del repartiment de les entitats estatals, molts diners. Per tant, no diguem aquí: «Som les entitats catalanes contra les entitats estatals.» No. I, a més, tampoc dintre del mateix món de les entitats, dintre del que són les entitats més d'àmbit estatal, en què també hi ha entitats catalanes, evidentment, doncs, hi ha la preocupació també que no s'hi surti perdent, és a dir que, en aquests moments, recursos que hi han per poder, doncs, portar a terme aquests programes que diem, programes de transeünts, a vegades, de pobresa, d'integració social, doncs, no disminueixin amb el nou sistema a què hem d'arribar, un nou sistema de repartiment, que, com molt bé deia la consellera, ha de ser molt més favorable als interessos de Catalunya. I, en tot cas, perquè això sigui així, perquè ningú hi perdi, doncs, hem de pensar com s'esmercen més recursos en aquest finançament.

Una via s'ha esmentat, és la de passar del 0,52 al 0,7, i això no és de fa un any que se'n parla, és de fa molt més temps, i la prova és que les entitats en parlaven ja amb el Govern de l'Estat i era l'anterior Govern de

l'Estat; ara complirà aviat un any, l'actual Govern de l'Estat, i se'n parlava bastant més enllà. Per tant, no és una cosa nova de fa un any, però aquesta és una possibilitat que s'ha d'estudiar i que hem de veure, i això ja és una qüestió també que cal negociar a nivell, doncs, del conjunt del que és el repartiment de recursos en general. També hi ha una altra opció que hem de tenir en compte: és que el que no es declara automàticament sigui per a les ONG, el que correspon als que no declaren. Una altra possibilitat és que aquest 33 per cent que deixa la casella en blanc, que declaren però deixen la casella en blanc..., van haver-hi temps en què aquests diners anaven directament a les ONG, però amb els canvis que es van fer ja fa uns anys aquests van directament, doncs, a finançar els pressupostos generals de l'Estat, i, per tant, aquesta és una altra opció. Són opcions que jo crec que els governs negociaran, que cal pensar, doncs, que el futur ha d'anar també per una via d'un cert increment de recursos, com deia, perquè ningú hi perdi.

Jo crec que això també ha de ser un esforç conjunt, i també de les comunitats autònomes, i en el cas de Catalunya, perquè jo no sé si preguntéssim a la gent en una enquesta quanta gent coneix que pot posar totes dues caselles dintre de la comunitat catòlica, però poder ens quedaríem sorpresos que no sap gaire gent que pot marcar totes dues caselles i que totes dues caselles no vol dir que la meitat va a l'Església catòlica i la meitat va a les ONG, no, no, el 0,52 va a l'Església catòlica i el 0,52 més va a les ONG, i jo crec que això és un tema important i que val la pena que també entre tots en fem pedagogia, perquè almenys dintre d'aquest marc legal que hi ha, com a mínim, també aconseguim més recaptació per aquesta via, cosa, doncs, que no hauríem de fer només a Catalunya, sinó que hem de convèncer i fer pedagogia arreu de l'Estat perquè tots ens impliquem en aquest tema.

I només acabar, ja, per dir-li que jo crec que estem totalment en línia i mostrar-li el nostre total suport, doncs, en aquest sentit, que ja sap que és així, que ha estat així i que seguirà essent així, en tot el que és intentar, doncs, que, en aquest sentit, les ONG de Catalunya, el tercer sector a Catalunya, doncs, cada vegada tingui més seguretat en el que és el finançament d'aquests programes que porta a terme, que, de fet, també parlem del fet que en el futur hem d'anar parlant de com financem en definitiva aquests programes, que no han d'estar subjectes a més o menys recaptació, o almenys en bona part, sinó que hem d'anar ja a simplificar el finançament d'aquestes entitats, perquè, en definitiva, ja ho deia, fan una tasca pública important, i hem d'anar ja caminant, que és el que jo crec que ja va preveient la nova Llei de serveis socials, cap a les fórmules més de conveni i, com també ja deia la consellera, les fórmules de finançament plurianuals que permetin, doncs, poder programar i planificar bé la feina a les ONG.

Moltes gràcies, consellera.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula la senyora Carme Porta, d'Esquerra Republicana.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, d'entrada agrair, i vull fer-ho amb èmfasi, en nom del meu Grup Parlamentari, la seva compareixença aquí, i felicitar-la per moltes i diferents raons: una, per l'èxit que ha tingut precisament per frenar aquesta iniciativa del Govern de l'Estat, que, evidentment, coincidim en moltes de les raons que s'han exposat avui aquí; segon, per l'agilitat amb què vostè ha demanat donar explicacions en aquest Parlament i també pel detall de les explicacions que ha donat; tercer, pel diàleg constant que ha mantingut vostè amb les diferents entitats afectades, i perquè ha sabut vostè, a més a més, d'alguna manera, donar el lideratge precisament a aquestes entitats, mantenir-se en un discret segon pla per donar precisament èmfasi a la necessitat social que cobreixen aquestes entitats, i, a més a més, lluitar de forma contundent per aconseguir que no fos possible el que s'intentava des del Govern de l'Estat. Per tant, felicitar-la també amb èmfasi, i pensem que vostè ha fet precisament el que havia de fer, i, per tant, nosaltres el que volem també és encoratjar-la precisament a seguir en la bona línia, que és la que vostè creu, també, que és precisament la que es marca en el pacte i la que el nostre Grup Parlamentari, no ara, sinó ja des de l'any 98, demana en aquest Parlament, que precisament el traspàs de la gestió del 0,52 per cent.

D'altra banda, a mi, m'agradaria dir també que les explicacions que vostè ha donat avui ja són moltes més de les que se'ns ha donat en altres moments, en què, simplement, se'ns adreçaven alguns informes de compliment, i vostè ha tingut la valentia que en un moment dur vostè ja va demanar, d'alguna manera, aquesta compareixença per tal que fos possible donar explicacions en aquest Parlament en un moment, crec jo, en què quan va entrar la sollicitud de sessió informativa encara no havien tancat vostès les negociacions amb el Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales. Per tant, jo crec que vostè va ser àgil, vostès, des del Departament, van tenir l'agilitat suficient, i, possiblement, el que no va tenir l'agilitat suficient va ser aquest Parlament.

Nosaltres estem d'acord, doncs, en el traspàs de la gestió del 0,52 per cent. Evidentment, li donem suport en totes les gestions que vostè ha fet en aquest darrer mes precisament per no fer possible el que intentaven des del Govern de l'Estat, que és aquest greuge comparatiu que ens posava sobre la taula per a les ONG i per a les associacions, les entitats, catalanes, i vostès, de fet, no és una cosa que hagin fet de nou, vostès ja fa un temps que treballen precisament en aquest sentit per combatre, i vostè ho ha dit, la manca de transparència de l'Estat, en general, però de forma evident cap a les ONG catalanes en la gestió d'aquest 0,52 per cent, eh? És evident que vostès no és el primer pas que fan per demanar el traspàs de la gestió d'aquest 0,52 per cent i, d'entrada, el que han fet vostès és, precisament, frenar aquesta reforma que preveia només ajuts a entitats que tinguessin àmbit estatal. Això, ja ho he dit..., coincidim en moltes de les raons que s'han exposat avui aquí, hauria estat un greuge comparatiu per moltes i diferents raons, perquè l'aportació de la ciutadania de Catalunya, les catalanes i els catalans, a través del 0,52 per cent de l'IRPF és més alta, com en moltes altres

coses, que en altres territoris de l'Estat, i això també és un espoli fiscal, s'ha exposat avui aquí.

També en el marc encara obligat, d'alguna manera, de convivència estatal és inadmissible que es creï una situació d'aquestes característiques, perquè la mateixa Taula del Tercer Sector Social de Catalunya deia precisament que el que aconseguiria l'aplicació d'aquesta reforma tal com es preveia des del Ministerio era, precisament, generar conflictes entre les entitats estatals i les catalanes, cosa que s'ha frenat de moment, i perquè, de fet, el que, d'alguna manera, pretenia, o nosaltres creiem que pretenia, també, aquesta proposta del Ministerio era que les entitats catalanes perceptores, doncs, d'alguna manera, s'espanyolitzessin, és a dir, passessin a no tenir marc català, sinó a tenir marc estatal. Això és un doble greuge per a les entitats catalanes, no només a nivell econòmic, perquè és evident que les aportacions que fan aquestes entitats..., si s'hagués aplicat aquesta reforma haurien hagut de tancar molts programes que tenen gran importància social i que cobreixen algunes deficiències socials importants, i que ens ajuden, precisament, a fer possible un altre tipus de model de benestar, que des del Govern s'impulsa, sinó perquè, a més a més, simplement, per la voluntat de les mateixes entitats de mantenir-se en un marc exclusivament català ja haurien estat automàticament excloses d'aquest 0,52 per cent. Per tant, pensem que és una estratègia una mica barroera, si em permet l'expressió, per part del Govern de l'Estat d'intentar que aquestes entitats catalanes s'espanyolitzin en aquest àmbit, i, a més a més, tenint en compte que a Catalunya les entitats tenen molta força, que les entitats tenen molta importància, que les entitats sempre han aportat innovacions en l'àmbit social, però també en l'àmbit de la participació ciutadana, que en altres territoris de l'Estat espanyol no tenen, ni molt menys, la quantitat d'entitats que tenim a Catalunya, i són forces vives realment de la nostra societat civil, i, per tant, això vol dir que no es pot menys-tenir el paper que aquestes entitats porten a terme.

Jo crec que, precisament, del que avui es tractava era de reconèixer el seu paper i també demostrar de forma unànime que aquest Parlament li dona suport precisament perquè vostè segueixi els treballs per demanar la gestió d'aquest 0,52 per cent; precisament, des de l'any 98, es demanen. Hi han diverses resolucions d'aquest Parlament que demanen aquesta gestió, i, per tant, nosaltres no només l'encoratgem, sinó penso que avui és el moment de demostrar que aquesta Comissió, que aquest Parlament, que tots els grups parlamentaris, donem suport a la seva iniciativa.

I, precisament, no és el moment d'expressar –penso, o pensem des d'Esquerra Republicana– queixes que, al nostre entendre, són una mica mínimes, no?, com, per exemple, que el director general de Servicios Sociales y Dependencia sigui un dels interlocutors, quan vostè mateixa ha explicat, honorable consellera, que vostè s'ha vist amb el ministre i amb la secretària d'Estat i que, evidentment, el seu equip a seguit els treballs amb el director general que pertocava, que és el tal senyor Porras. Per tant, no és un qualsevol, sinó que és un director general del Ministerio de Trabajo y de Asuntos Sociales. Per tant, jo crec que tothom té la seva interlocució, i, en aquest sentit, doncs, un director general té

el seu càrrec i, per tant, ha d'interlocutar amb qui ha d'interlocutar, i vostè ha interlocutat amb qui pertocava.

Nosaltres donarem suport a la seva iniciativa. Pensem que s'ha de reconèixer, precisament, el paper que vostè ha tingut de cara a les entitats, de respecte, de diàleg constant i de comunicació activa, el paper que han tingut les entitats catalanes, precisament de reacció immediata, també, jo crec que és un moment en què cal reconèixer-ho també aquí, encara que no siguin presents. I nosaltres és evident que donem suport, amb moltes condicions, a moltes de les coses que es fan al Congrés de Diputats, i, per tant, al Govern de l'Estat, però nosaltres no ho fem de forma gratuïta; nosaltres posem condicions, i, precisament, és el que nosaltres hem trobat a faltar els darrers anys de l'anterior govern, en què es pactava precisament de forma gratuïta i sense condicions el suport a un govern de l'Estat que tampoc els necessitava.

Per tant, nosaltres pensem que vostè ha estat en la línia que li pertocava, vostè ha defensat els interessos del país, vostè ha defensat els interessos de les entitats, i, a més a més, ha fet el que li pertocava fer com a consellera, que era aconseguir aturar això de forma totalment coordinada amb les entitats que vostè representava.

Moltes gràcies, senyora consellera; moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula el senyor Rafael López, del Partit Popular.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, agrair-li la seva intervenció de part del Grup del Partit Popular de Catalunya.

Malgrat això, jo tinc una mica la sensació, senyora consellera, que ens ha vingut a explicar avui el que tots sabíem. Jo ara em repassava la premsa, mentre vostè parlava, i feia una mica la línia de tot el que ha anat sortint a la premsa, i, per tant, el meu Grup, jo, com a representant del meu Grup, com a mínim, me n'anirà una mica decebut.

I el que no sabíem, això sí, jo no tenia aquesta sensació, és la poca relació que vostè havia tingut amb tots els fets. Hi ha hagut una altra diputada que ha parlat del fet que vostè ha estat en un segon pla. Home!, jo recordaria que quan la consellera del Govern de Catalunya està en un segon pla vol dir que el Govern de la Generalitat de Catalunya està en un segon pla, i això no és bo quan parlem d'un assumpte, d'un afer, que afecta la solidaritat i les ONG del nostre país.

Del que sí que hauríem de parlar és una mica de manca de reflexos. I és cert que va sortir primer la societat civil catalana, i, després, tot seguit, va sortir la consellera, la conselleria, del nostre Govern.

El que també em sorprèn una mica és que vostè, o vostès, que moltes vegades parlen –el Govern, en general– de «govern amic», del *nuevo talante*, no sabien que passaria això. Com és que, de sobte, ens hem despertat i hem vist una mesura com la que hem vist, una mesu-

ra que ens recorda el principi, després hi faré referència, del 0,52 per cent de l'IRPF?

I una mesura que és molt greu, vostè ho ha dit, una mesura que podia haver afectat més de 100 programes, que podia haver afectat 40 ONG, 4 milions, que era la part que es donava dels 12 milions que pertanyien a ONG que no tenien aquest àmbit estatal, i que podia afectar unes 16.000 persones i, sobretot, la viabilitat d'ONG que treballen en el territori, és a dir que treballen en el món local, ja no tant autonòmic, sinó en el món local.

Però també una reflexió: què hauria passat si el Govern de l'Estat que hagués fet això hagués estat el Govern del Partit Popular? A mi, em sorprèn la comprensió dels grups que recolzen ara el Govern, com que no ha passat re, ha sigut una tempesta de re; ja no parlem del centralisme, de les mesures retrògrades, ja no parlem d'això; és absoluta comprensió. I em sorprèn també que el Grup dels Socialistes, que és el grup que recolza el Govern, que és el grup que ha fet aquesta mesura, doncs, no hagi parlat de forma més contundent del que parlava quan hi havia el Govern del Partit Popular; per cert, govern que va pujar més de 15 milions d'euros el que era el 0,52 per cent de l'IRPF i que va posar un topall per baix de 19.000 milions de pessetes, de les antigues pessetes, perquè les ONG poguessin rebre més.

Ha dit una diputada del Partit Socialista que «bien está lo que bien acaba». Jo també diria, i també ho diré en castellà, que «el hombre es el único animal que tropieza dos veces en la misma piedra», i és que hem de recordar que al principi al 0,52 per cent només hi podien accedir les entitats d'àmbit estatal, és a dir que no parlem d'una mesura que es perd en el temps, sinó que parlem d'una mesura que ja es va aplicar i una mesura que hauria estat de molt perjudici per a les nostres ONG.

Per això, em sorprèn una mica el cofoisme i la felicitació. Vull dir, simplement, el que hem fet és estar com estàvem i una miqueta pitjor, perquè encara se'ns plantegen molts dubtes de tot el que parlem. Per exemple, se'ns plantegen els dubtes que ara es veu que les ONG catalanes..., jo no parlaré d'espanyolització o de catalanització, perquè si alguna cosa hem après és que quan parlem de temes socials el tema nacional no hi té res a veure, sinó que són les necessitats de la gent, el que més importa..., sinó que, simplement, per exemple, hauran de canviar els estatuts, les nostres ONG? S'hauran de federar en l'àmbit estatal per seguir fent el que feien? I no per aquest concepte d'espanyolització, que entenc que a altres grups els preocupi, sinó pel concepte de territorialització, és a dir, del reconeixement que fan les ONG al seu territori, que és allò més important.

I si una persona que ve precisament del món de les ONG..., per cert, un dubte: saben vostès molt bé que moltes ONG de l'àmbit de les presons, de la penitenciària, han deixat de percebre els fons del MTAS, també és quelcom de què hauríem de parlar en aquesta Comissió... (*Veus de fons.*) Del MTAS, el Ministeri de Treball i Afers Socials..., han deixat de percebre aquesta assignació. (*Veus de fons.*) Bé, diu la diputada de Convergència que és «argot PP»; totes les ONG quan parlaven de les subvencions parlaven de què venia de la conselleria i què venia del MTAS, eh? (*L'orador riu.*)

Bé, per acabar, sí que m'interessaria..., per exemple, vostè ha fet referència a les propostes per al tercer sector. M'interessaria saber no només com està la Moció que vam aprovar en aquest Parlament sobre el recolzament al tercer sector –vostè ha parlat del 0,7 plurianual, de la plurianualitat del tercer sector, que és un tema molt important i que afecta molt el funcionament de les entitats, sobretot les entitats d'inserció, que veuen els seus resultats a mitjà i llarg termini–, sinó que també ens interessaria molt saber quin és l'estat d'implementació de les propostes de la Taula del Tercer Sector, perquè pensem que durant la campanya va ser un compromís de tots els partits polítics assolir-ho, i, per tant, ens interessaria molt saber quina és aquesta situació.

Moltes gràcies, senyora consellera; gràcies senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula el senyor Jordi Miralles, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Miralles i Conte

Senyora presidenta, consellera Simó, bé, davant d'una proposta, una voluntat, una reforma, no?, expressada pel Govern espanyol que no s'havia d'haver produït, doncs, el positiu d'aquest fet és que, al final, doncs, els ciutadans, les entitats, els grups parlamentaris, pel que vostè ens ha explicat, pel que hem pogut anar coneixent, doncs,... s'ha aturat i s'inicia un procés de negociació, de reforma, un «primer pas», no?, deia vostè, i jo crec que això és interessant de tenir-ho en compte, a partir del que..., ens feia una crònica, una descripció, dels fets..., i una posició política, no?, que ha mantingut el Govern i les forces polítiques que a Catalunya, doncs, donem recolzament al Govern, i a l'Estat espanyol, també, en general.

Malgrat tot, aquesta situació que no s'hauria d'haver produït ha mostrat uns clars i uns obscurs de tot això, no? El positiu, doncs, és que es torna a demostrar que els catalans i catalanes són molt solidaris amb la seva contribució econòmica, no?, en aspectes molt diversos, vostè en donava xifres; positiu és també que la societat catalana és exigent, i, en aquest sentit, doncs, en aquestes matèries i en d'altres, sense cap tipus de tutela, com es feia en períodes anteriors, doncs, ha expressat la seva opinió; el Govern ha fet la seva feina, i, malgrat que som conscients, al nostre Grup Parlamentari, i estic convençut que al Govern de Catalunya, que es mantenen visions encara molt uniformistes en la gestió dels governs espanyols, en aquest cas, actualment del govern del PSOE, a diferència també d'altres moments, aquesta visió uniformista que es pot mantenir, que es manté, no treu que sí que es pot produir, davant d'unes opinions diferents de la societat, dels governs, de les forces polítiques, doncs, una rectificació, la qual cosa vol dir que s'apunta una sensibilitat diferent a la d'altres moments.

Hi havia un diputat que deia anteriorment què hauria passat si això ho hagués fet el Partit Popular? Ho hau-

ria imposat. Aquesta és la diferència, que ho hauria imposat, imposat amb la complicitat dels que els donaven recolzament a Catalunya i a Espanya. És a dir, al tripartit Convergència, Unió i el Partit Popular tragaven, i tragaven en la Llei de qualitat de l'ensenyament, i tragaven en la Llei d'universitats, i tragaven en la Llei d'harmonització del tema sanitari. Aquesta és la diferència qualitativa d'altres moments, és a dir que en altres moments s'imposava i es tragava. Ha sigut una manera de fer les coses amb què, embolcallats amb el nacionalisme espanyol i amb el regionalisme català, es podia vendre tot, i, en aquest sentit, la realitat és diferent, segueix havent-hi visions uniformistes de l'Estat, que els és difícil veure una realitat plural o plurinacional, però davant d'això és bo fer veure que cal rectificar, i, en aquest sentit, per raons diverses, s'ha rectificat.

Però, en tot cas, hi ha un primer pas. Vostè deia..., jo em quedo aquí, amb aquesta expressió, un «primer pas». Això ens farà estar a l'aguait; hem d'estar a l'aguait les forces polítiques, hem d'estar a l'aguait els grups parlamentaris, òbviament el Govern, les entitats, i, en aquest sentit, molt important..., tot el contacte, la informació, la transparència, amb la societat catalana organitzada en aquest àmbit, també la comunicació a la ciutadania, perquè és veritat que davant d'aquesta possible mesura hi va haver una preocupació molt àmplia, no?, de sectors molt diversos, especialment els que es podien sentir colpejats..., encoratjar i acompanyar el Govern en la negociació, que els grups parlamentaris que donem recolzament a nivell de l'Estat al Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol, que està en minoria, que és força de govern, però que està en minoria..., poder seguir acompanyant les negociacions perquè situacions com aquesta, doncs, no es puguin tornar a produir, en aquesta matèria o en altres, estar amatents al tema del finançament... Són qüestions que vostè apuntava tant d'aquest àmbit com en general, no?, de les dificultats... S'ha mostrat aquesta última setmana un informe que dona a veure moltes de les qüestions que cal millorar en el finançament de Catalunya.

I, en tot cas, insistir en la transparència. Jo crec que una de les coses que caracteritza, amb totes les dificultats que es troben en el camí en matèries molt diverses, l'actual Govern de la Generalitat és la transparència, i, en aquest sentit, doncs, el que seria segurament una cosa que no ens caracteritzava és que es podia pretendre la transparència, a vegades parlar de concertació o de dinamitzar la societat, quan el que s'amagava era fer clientelisme, fer de repartidora, o, en tot cas, control social.

La realitat avui és una altra, i, per tant, doncs, en les coses que des del nostre Grup Parlamentari, des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, puguem acompanyar, aquí i a Espanya, no tingui dubte que ho farem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera. (*El Sr. Cleries i González demana per parlar.*) Sí, perdoni, digui'm.

El Sr. Cleries i González

Només era per precisar una cosa que ha dit el senyor Miralles, només era una qüestió...

La presidenta

Si us plau...

El Sr. Cleries i González

...que a la Llei de qualitat educativa nosaltres no hi vam donar suport i hi vam recórrer al Tribunal Constitucional, i ha dit que ens la vam empassar. Doncs jo entenc que ell estigui incòmode per aquesta situació, però també agrairíem que es fos fidel a la veritat.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Miralles i Conte demana per parlar.*) Vol utilitzar el seu torn de rèplica?

El Sr. Miralles i Conte

No, en tot cas, si no n'han sigut tres, n'han sigut dues. Per tant, s'ha tractat en altres moments.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable consellera, senyora Anna Simó, per donar resposta a les diferents manifestacions i interpellacions dels grups parlamentaris.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Més que donar resposta, de fet, és per refermar-me en alguns dels aspectes que he comentat que estan en plena consonància amb el que entenc que s'ha dit aquí en aquesta comissió.

Primer de tot, refermar-me en el fet que l'actuació del Govern ha estat l'adequada en tot moment. El Govern ha buscat la suma i ha buscat la complicitat. I refermar-me també en el fet..

Lluny d'haver-me de justificar d'absolutament res, perquè no m'he de justificar, ni jo ni el Govern, d'absolutament res, els he fet una cronologia dels fets durant l'any 2004, i els he dit que va haver-hi una primera culminació d'allò de què havíem parlat i discutit amb el Govern de l'Estat en una carta el 27 d'octubre de l'any 2004, en què expresso per escrit, i ho deixo al seu abast, si volen mirar-s'ho, el detall exacte sobre tots i cadascun dels criteris de la proposta de convocatòria per a l'any 2005, així com el meu posicionament pel que fa als criteris territorials, per dir-ho d'alguna manera, que s'expressen en aquesta convocatòria i els criteris que expressa la secretària d'Estat, que és qui m'adreça la carta en aquell moment. Per tant, ara parlo del 27 d'octubre, no parlo del mes de gener. És més, suposo que quan han fet referència al fet que primer van reaccionar les entitats, després determinats grups parlamentaris i després el Govern..., aquesta reacció..., suposo que es deuen referir a la del mes de gener, però reitero que el Govern de la Generalitat la primera actuació que va fer

va ser el 30 de març del 2004 presentant un requeriment d'incompetència respecte a això, i a partir d'aquí hem anat actuant, com us dic, de manera adequada i també d'acord amb les entitats. En el moment en què hi ha aquesta reacció que vostès han comentat estàvem en ple procés de tancar negociacions –estàvem en ple procés de tancar negociacions–, que hem gestionat de la manera que hem cregut convenient aquestes negociacions i la manera de fer públic el que es feia, tant el Govern de l'Estat com el Govern de la Generalitat.

Després, bé, trobo que sobra dir que les relacions que s'estableixen amb el Govern central s'han fet a tots els nivells i cadascú al nivell que li ha tocat. (*L'oradora riu.*)

Per altra banda, dir que jo crec que s'ha produït... Jo no he presentat en cap moment com un triomf ni com una derrota de ningú els fets que he exposat aquí, ni com un triomf ni com una derrota. He vingut aquí a informar-los, igual que les vegades que se m'ha preguntat he respost. És a dir, aquí s'ha reconduït un tema. Punt i final. S'ha reconduït un tema amb un canvi i una inflexió que jo sí que els dic. És a dir, el Govern de l'Estat, a banda d'explicitar per primera vegada la plurianualització per tal de donar més seguretat als projectes més potents, a banda d'això, concretament també a la meua petició al Consejo Sectorial que els informes que es fessin des del Govern de la Generalitat, per la part que em toca a mi, fossin vinculants es va dir, doncs, que es tindria molt en compte el que la Generalitat i les diverses *comunidades autónomas* –ho dic en castellà perquè és la manera com se'ns adrecen, no és pas que jo autotitlli Catalunya com a *comunidad autónoma*... Simplement, volia fer aquest incís i aquesta valoració que, per primera vegada, en què en el marc d'una *consejo sectorial* es facin reunions tècniques per reorientar els criteris, al marge, com he dit en el seu moment, de la bilateralitat de les relacions Estat - Generalitat, o, en tot cas, Govern central - Generalitat, des de la Comissió Mixta i altres fórmules que s'haurien pogut pactar amb el Govern central en el seu moment.

Velocitat lenta en el traspàs del 0,52? Un any després venir jo aquí a anunciar... Tant de bo!, però crec que ja s'ha fet referència en les intervencions que s'han fet en aquesta comissió, doncs, al fet que l'any 98 un grup parlamentari va presentar una moció en què sollicitava no només el traspàs, sinó també aconseguir les dades exactes de quina era, diguem-ne, la contribució dels catalans i les catalanes pel que fa al 0,52, i a hores d'ara encara no se sap; ni se sabia el 99, ni el 2000, ni el 2001, ni el 2002 ni el 2003. Per tant, jo sóc la primera interessada, i el Govern de Catalunya, perquè pugui haver-hi una resolució satisfactòria per a les entitats catalanes, i si és satisfactòria per a les entitats catalanes no dubti que també ho serà per al Govern.

La relació, ho reitero, amb les entitats ha estat en tot moment de respecte, de transparència, d'informació i de caminar colze amb colze i junts uns i altres. Per què? Doncs per aquest respecte que tenim des del Govern envers les entitats i per aquest desig, que comparteixo, de tenir una societat civil forta, autònoma i amb capacitat de decisió.

Pel que fa a la necessitat d'una campanya informativa, que abans comentava, diguem-ne, aquesta és una cam-

panya que hauria de fer el Govern de l'Estat, però, en tot cas, no se'ls escapa que aquesta més coresponsabilitat que demana el Govern de Catalunya en la gestió del 0,52 òbviament ha de portar més capacitat correlativa de gestió, i al revés, com més capacitat de gestió tens, més motivació pots tenir també per poder ser més coresponsable en la feina que et pogués tocar fer.

Dir-los, pel que fa a l'estat d'implementació de les propostes de la Taula del Tercer Sector, que no és, diguem-ne, un dels objectes d'aquesta sessió informativa..., però, de tota manera, comentar-li que resto a la seva disposició per ampliar-li qualsevol altra informació. Dir-li que en aquest moment els treballs es fan dins del Departament de Benestar, però també des de la conselleria en cap, atenent que l'actuació de les entitats i de la Taula del Tercer Sector és totalment transversal, i que es treballen totes i cadascuna de les propostes, una de les quals és la plurianualització, l'establiment d'un conveni, etcètera.

L'objectiu d'aquest Govern i del Departament de Benestar, òbviament, és que les entitats puguin tenir estabilitat, especialment les entitats que presten serveis en molts casos substitutius de les feines o de la tasca que hauria d'exercir el Govern, tal com el document de bases a la Llei de serveis socials, que en el seu moment també s'ha esmentat aquí, diu, i diu molt clarament –ja els el vaig venir a presentar en aquesta Comissió i estic convençuda que han tingut oportunitat de llegir-se'l, i molt a fons–..., el document de bases de la futura Llei de serveis socials estableix un camp de joc, per entendre'ns, en matèria de polítiques socials, en què hi ha la responsabilitat pública, i, a més a més, hi ha la responsabilitat pública dividida entre diversos estrats competencials de les diverses administracions, i el paper del tercer sector també queda molt clar en aquest document de bases, com el de tota la iniciativa privada, sigui social o mercantil. És un aspecte que queda claríssim en el document de bases i en el fet que nosaltres dèiem: «Guanyem-hi tots.» Ho hem dit sempre i abans també s'ha esmentat. Aquí hi ha d'anar a guanyar tothom, però, en tot cas, les relacions amb el tercer sector i amb les entitats d'iniciativa social o mercantil han de ser de molta més seguretat per a aquestes entitats, i, per tant, si hi ha establerts sistemes de concert o de places col·laboradores, que les entitats que es puguin acreditar un cop estigui feta la Llei de serveis socials formin part de la xarxa pública convenient per prestar aquests serveis, com es diu en el document de bases.

I, per acabar, també, aquesta transparència a l'hora d'explicitar les relacions i els ajuts que es donen a les entitats. Un aspecte nou que ha implementat el Departament ja l'any 2004 ha estat que per primera vegada s'ha fet una convocatòria pública de subvencions per a les entitats que treballen en el camp de l'atenció a les persones immigrants. Mai no se n'havia fet una convocatòria pública; s'hi havien adjudicat diners, però no se n'havia fet mai una convocatòria pública, ni s'havien, diguem-ne, publicat els ajuts, entitat per entitat, quantitat per quantitat, com s'ha fet el 2004, i tot just ara en passarem la corresponent informació, exposició, pública. I en el marc d'aquesta transparència també hi haurà canvis –i ja acabo– en les convocatòries de subvencions, que sortiran se seguida, pel que fa als barems

i a la clarificació de què és allò que és prioritari que rebi ajut.

I, un cop dit això, doncs, agrair-los la seva atenció i dir-los que no dubtin que tornaré a sol·licitar compareixença per informar-los, doncs, del resultat d'aquestes negociacions que els he explicat que es posaran en marxa o que continuaran, diguem-ne, amb una altra inflexió i amb un altre ritme, i, sobretot, amb un altre tarannà.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable consellera, i li dono les gràcies doblement. En primer lloc, perquè sí que és cert que vostè va demanar comparèixer en aquesta Comissió, però els *tempos* del Parlament no corresponen gaire als *tempos* del dia a dia. Per tant, vostè ha vingut a la primera comissió de Política Social que hem fet en aquest nou període de sessions, cosa que li agraeixo doblement, atès que aquest és un problema que realment té una afectació directa respecte a moltes entitats catalanes i, sobretot, els serveis o els programes que presten.

Estem convençuts que aquestes negociacions arribaran a un port, que hi hauran solucions més definitives, un millor finançament, i confiem totalment en les negociacions del Departament, i, evidentment esperarem la seva sol·licitud per comparèixer i donar-nos compte de com es clouen aquestes conclusions.

Novament moltes gràcies, honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família

A vostès.

La presidenta

Si s'hi està d'acord, suspendriem la sessió durant uns cinc minuts per donar la benvinguda a l'associació.

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i onze minuts i es reprèn a dos quarts de sis i set minuts.

La presidenta

Bé, bona tarda. Reiniciem la comissió de Política Social.

Compareixença de representants de Mobbing No! - Associació Catalana perquè presentin els objectius d'aquesta associació (tram. 357-00071/07)

Donem la benvinguda a la senyora Montserrat Albert Cortès, presidenta de l'associació catalana del Mobbing No!; a la senyora Rosa Ceperuelo, delegada de la Delegació de Tarragona; a la senyora Carme Múrcia, sòcia de l'associació catalana Mobbing no!, i a la senyora Núria Nadal, secretària de l'associació. Els agraiem la seva compareixença a la Comissió de Política Social. De fet, s'ha demanat per tal que ens presentin quins són els objectius i el treball que du a terme aquesta associació. Té la paraula la senyora Montserrat Albert.

La Sra. Montserrat Albert Cortès (presidenta de Mobbing No! - Associació Catalana)

Moltes gràcies. Bona tarda, senyores i senyors. En primer lloc, voldria agrair-vos, tant en nom meu, com a presidenta de l'associació, com de la resta de gent que represento, l'oportunitat de poder fer conèixer aquesta problemàtica social, que, tot i que no té tant ressò com altres tipus d'assetjament, no per això és menys important, pels seus fets i per les seves conseqüències.

(L'exposició de l'oradora és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals es reproduïxen en l'annex.)

I, tot seguit, anirem per feina, que és per això que estem aquí.

La nostra associació va ser creada el gener de l'any 2003, fa pràcticament un parell d'anys, i reinicialitzem tot un procés que es va iniciar el gener, però hi han molts temes que s'han deixat pendents i que intentem fer-hi una continuïtat. Llavors, hi haurà els motius de la creació de l'associació, els objectius i la finalitat. *(Vegeu el xart 1 de l'annex.)*

Dins dels motius, un dels motius principals és el d'aglutinar i defensar les persones i els seus interessos físics i psíquics davant dels elements pertorbadors de l'àmbit de treball: assetjadors laborals o «psicoterroristes», com normalment se'ls anomena. *(Vegeu el xart 2.)*

Objectius. Els primers objectius que hem detectat és el de promoure activitats i accions per tal de millorar la situació personal dels afectats; la difusió i conscienciació de la problemàtica; una sensibilització a la societat, i fomentar la creació i desenvolupament d'un codi ètic que eviti i penalitzi l'abús de poder. *(Vegeu el xart 3.)*

Com a següents objectius, tenim l'orientació als afectats per no provocar situacions futures de més afectats, preservar el dret a la vida i tenir lligams amb altres associacions d'aquest àmbit per aglutinar esforços. Fer una difusió de l'associació també és un altre dels objectius més importants. *(Vegeu el xart 4.)*

La finalitat d'aquesta associació és la defensa de les persones afectades de l'assetjament laboral continuat i de les seves conseqüències i treballar per tal que no se'n donin més casos. *(Vegeu el xart 5.)*

El *mobbing*, tot i que és un tema que se'n parla moltíssim, és un assetjament laboral, és una de les pitjors malalties del segle XXI, que he intentat aquí reflectir una mica amb aquest «help!» de la senyora que ens surt a la diapositiva. *(Vegeu el xart 6.)*

Com es manifesta, l'assetjament? Doncs és una conducta interactiva, agressiva, vexatòria i intimidatòria, reiterativa i persistent. *(Vegeu el xart 7.)*

El problema i el concepte és bastant conegut, perquè el Heinz Leimann va ser el primer senyor que es va referir a aquest tipus de situacions, i s'aplica moltíssim dintre de tots els àmbits de la psicologia. Jo he pres aquí les quatre notes que he considerat més importants de la redacció d'aquest senyor respecte al problema de l'assetjament. *(Vegeu el xart 8.)*

L'assetjador i la víctima són les parts principals d'aquest cas, i queda bastant reflectit, crec, en aquest di-

buix. La mà reflecteix l'assetjador i la víctima és el que té sota del dit. *(Vegeu el xart 9.)*

La personalitat de l'assetjador és una personalitat psicopàtica, sense sentiment de culpabilitat pel que fa; és una persona envejosa i amb la por de qui destaca per la seva feina; és un covard, en realitat. Hi ha una necessitat de reconeixement per part d'aquest assetjador i és un controlador i mentider compulsiu. *(Vegeu el xart 10.)*

I la víctima, o la persona assetjada, és una persona que reflecteix una personalitat brillant, inquieta, molt dinàmica, i amb ganes d'adquirir coneixements continuament; aparentment demostra feblesa; és cooperadora i sensible, i són persones que es qüestionen les normes amb un esperit constructiu; són persones amb una ètica destacada i acostumen a ser molt populars dins del seu entorn, tant de treball, personal com familiar. *(Vegeu el xart 11.)*

Les conseqüències d'aquest assetjament, doncs, poden donar molts canvis: un canvi sobtat en la relació laboral; uns motius d'enveja; una competitivitat; una ànsia d'ascens; calúmnies; vexacions, tant personals com professionals; un aïllament de la víctima.

L'assetjador cerca el recolzament del grup; a la víctima se li assignen tasques insignificants o humiliants; fa una feina de sapa, i els companys de la víctima s'hi solidaritzen, però tenen por que els succeeixi el mateix. *(Vegeu el xart 12.)*

Els efectes d'aquest assetjament. Per part de la víctima: baixes laborals, malaltia, problemes psicològics, acomiadament de la feina, abandonament de la seva parella, trencament familiar, problemes econòmics cada vegada més forts, i, al final, i el més greu, el que queda reflectit en aquest dibuix, que crec que és prou significatiu, tot i que és molt fort, però, realment, és així. *(Vegeu el xart 13.)*

I per això defensem la part més feble –i perquè l'hem patida–, que som els assetjats. *(Vegeu el xart 14.)*

En principi, aquesta seria tota la presentació per part de la nostra associació. Moltes gràcies per la vostra atenció i col·laboració, en nom de l'associació nostra. *(Vegeu el xart 15.)*

Perdó, senyors i senyores, un cop més ens hem oblidat... *(Vegeu el xart 16.)*

De la víctima. *(Vegeu el xart 17.)*

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Montserrat Albert. Donaríem pas a les intervencions dels diferents grups parlamentaris. Per part de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies. Primer, gràcies per comparèixer, gràcies per la seva valentia, perquè identificar-se com a defensora de la víctima, però també com a persones que han estat víctimes, doncs, requereix coratge. Potser forma part d'aquesta sensibilitat que quedava reflectida a

l'hora de dibuixar el perfil de les persones que en poden ser, doncs, de víctimes.

Sens dubte, l'ambient laboral, com a ambient de relació, es converteix sovint en ambient de poder, de relacions de poder, i una part important..., i m'agradaria que ens expliqués el tema com el tenen vostès viscut, si per qüestió de gènere, quina és la influència home - dones, o si hi han unes edats que pugui afectar més, però, sobretot, el que ens agradaria des de Convergència i Unió és poder-los dir que allò que vostès hagin pensat sobre què cal fer o què es pot fer des de les administracions, des de les institucions públiques, és el que nosaltres volem escoltar de vostès, perquè el que hàgim llegit, i hem pogut llegir quan va aparèixer sobretot aquella autora francesa que va donar tanta divulgació a l'obra..., doncs, tots vam poder veure com en les experiències personals hi havia persones que responien a aquests perfils. Per tant, existeix. Vull dir que sóc una persona convençuda de saber que això existeix, aquest fenomen tan negatiu.

Però sí que, més que res, era posar-nos a la seva disposició per poder acollir els seus suggeriments i poder, doncs, veure com podem avançar perquè en la relació laboral pugui ser realment diagnosticada, si ho podem dir, aquesta situació, i degudament tractada. I, alhora, des de la perspectiva educativa, veure com podem enfortir la formació emocional de les persones per tal de poder, sense caure en una duresa excessiva o agressiva..., puguin també alhora salvaguardar-se d'aquestes agressions externes.

Per tant, ho repeteixo, des del nostre Grup, des de Convergència i Unió, gràcies per la seva presència, gràcies per la seva valentia, i atents als seus suggeriments.

Gràcies, senyora presidenta.

La Sra. Montserrat Albert Cortès

Moltes gràcies.

La presidenta

Si li sembla... Vol donar resposta a cada intervenció o prefereix fer-ho de forma global al final? Com vostè vulgui.

La Sra. Montserrat Albert Cortès

Doncs preferiria anar contestant d'una en una.

La presidenta

Perfecte. Doncs té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. Montserrat Albert Cortès

Molt bé. En principi, crec que hi ha bastanta bibliografia de tot el tema de l'assetjament laboral. Suposo que vostès en deuen conèixer molta més de la que jo els pugui donar. El que nosaltres demanem..., jo crec que no he aportat més que el meu petit gra de sorra dins de tota l'associació a tota aquesta bibliografia que hi ha creada respecte a això.

Llavors, quant a estadístiques, penso que el perfil està molt ben definit per aquesta bibliografia, tant de l'asset-

jador com de la víctima. Del que sí que puc parlar és de la gent que s'ha adreçat a la nostra associació: nosaltres som un total de 55 socis; ens han passat per l'associació 120 persones demanant ajuda i informació; consultes telefòniques, n'hem fet un total de 70, em refereixo sempre a l'any 2004; vàrem tenir un estand a les Festes de la Mercè, d'aquí de Barcelona; hi van haver entre 150 i 200 persones que van passar per l'estand per demanar informació, quedar-se la targeta, i després hem aprofitat els mitjans de comunicació de masses per difondre la nostra activitat i, evidentment, l'oportunitat que se'ns dona aquí en el Parlament.

El que demanem. Doncs de legislació, n'hi ha molta, també, respecte a això, almenys pel que jo he pogut llegir i el que hem contrastat entre totes, però demanem que es faci una miqueta més de força dins d'aquesta legislació, perquè dins de salut laboral hi han articles que ho contemplen, l'Estatut de treballadors també ho contempla, la Constitució espanyola, i la Constitució europea, pel que jo he pogut llegir, també es fa ressò de l'assetjament.

El que possiblement l'assetjament laboral no ha tingut un ressò social tan fort com el de les dones maltractades, i penso que no tenim massa diferències entre les dones maltractades físicament i les psíquicament. Tenim un problema respecte a elles: és que nosaltres, exteriorment, físicament, no podem demostrar els cops morals que se'ns han fet, i això és difícil a l'hora de presentar-te a un judici, presentar proves i que els jutges t'ho acceptin. Llavors, quines proves tenim per poder-ho presentar? Gravacions? És la paraula teva contra la d'altres persones que vénen davant un judici a testificar el que tu dius, que no és cert, que és la teva manera de veure-ho, que potser et qüestionen coses que no corresponen, que tu ho veus així i no n'hi havia per donar-hi tanta importància.

Doncs és una mica això, no?, demanar que la legislació es posi una mica les piles, que no es deixi passar tant de temps a l'hora de fer judicis. I les víctimes, jo, personalment –ara parlo per mi, perquè no vull entrar en temes ètics de companys– fa dos anys que no treballo a l'empresa en la qual estava, i encara estic amb temes judicials, i he rebut, a més a més, una demanda per part de l'empresa per danys i perjudicis contra la meva persona, en la qual se'm demana una quantitat d'euros que penso que no val la pena comentar, però que sí que és una quantitat important, i tot això et va minant i et va fent molt més mal després d'haver passat per tot un cas d'assetjament. Doncs el que demanem és això.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Montserrat Albert. Té la paraula la diputada Núria Segú, del Grup del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Segú i Ferré

Moltes gràcies, senyora presidenta. Jo voldria també agrair la presència avui aquí de la senyora Montserrat Albert, la presidenta de l'associació Mobbing No!, i també de les persones que l'acompanyen avui aquí per presentar-nos els objectius d'aquesta associació, de recent creació, com bé ens ha explicat, que bàsicament,

hem entès, i voldríem que en tot cas ens ho contrastés, és formada per persones afectades de *mobbing*, d'assetjament moral, i que treballen per defensar els interessos, com bé ens ha explicat, de les persones afectades, i, també, en una segona línia, per fer difusió i conscienciació de la ciutadania i dels poders públics, i entenem que en aquesta línia de treball s'ha de llegir la seva compareixença avui aquí al Parlament de Catalunya, a la Comissió de Política Social, com deia fer conscienciació i sensibilització de l'existència d'aquest assetjament i de la realitat de casa nostra.

En aquesta línia jo voldria, en aquest cas, preguntar-li..., ens ha fet referència en respostes a la interpellació del Grup de Convergència i Unió que són 55 socis i que han atès 120 persones i 70 consultes telefòniques. Jo voldria que, en tot cas, ens pogués fer cinc cèntims dels programes o serveis que ofereixen des de la seva associació, els horaris d'atenció, i coses d'aquest tipus; una mica de balanç, si més no, de l'any 2004, l'any darrerament passat; també de les seves fonts de finançament, la col·laboració que tenen de les diferents administracions per tal de poder dur endavant la seva tasca en aquests dos grans objectius que he esmentat anteriorment.

Jo crec que vostès han fet un primer pas molt important, que és que persones afectades, que, fins i tot, sabem..., i som coneixedors de la situació psíquica d'aquestes persones, no?, i el primer pas que aquestes persones prenguin la decisió d'associar-se o d'incorporar-se a una associació ja és molt important. Crec que els grups d'ajuda mútua que, sens dubte, que vostès tenen serveixen molt per a les persones que estan en aquesta situació, conèixer una altra persona que l'ha viscut i que l'entén, que, a vegades, la dificultat de les persones afectades per aquest tipus d'assetjament és que difícilment una persona, o fins i tot un company de treball, pot entendre com se sent i com ho viu, i jo crec que vostès ens reclamen que conjuntament la ciutadania i els poders i les administracions fem un segon pas, que és visualitzar encara més aquesta problemàtica.

En aquesta línia, també, voldria interessar-me per si vostès tenen xifres o coneixen xifres o hi ha dificultat a tenir xifres a nivell de Catalunya sobre com afecta persones, tant en l'àmbit domèstic com en l'àmbit laboral, perquè sabem, no?, que es dona en tots dos àmbits. Per tant, si tenen vostès xifres, com valoren l'existència o la no-existència d'aquestes.

Per la meva banda, crec que res més. Continuar encoratjant-les a seguir treballant en aquesta línia, perquè entenc que només el primer pas que una persona decideixi associar-se i compartir la seva experiència amb altres persones que la puguin entendre és important; per tant, aquesta ajuda que vostès poden donar a les persones és important, i estem, crec, tots en el segon pas, eh?, que és sensibilitzar la ciutadania de l'existència d'això i posar-ho al camí més planer, perquè tant a nivell, com deia vostè, de l'àmbit laboral, del món laboral, en l'àmbit de la salut i, fins i tot, en l'àmbit de la justícia endeguem un camí, que..., com deia vostè, comparant-ho amb un altre dels problemes que tenim a la nostra societat, com és la violència de gènere, va un pas endavant respecte al *mobbing*.

Moltes gràcies. Res més, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula la senyora Montserrat Albert.

La Sra. Montserrat Albert Cortès

Bé, moltes gràcies, també, pels suggeriments que ha fet. I hi ha hagut un parell de coses que són, allò, una bona pregunta, no? A veure, intentaré, encara que no sigui en el mateix ordre en què m'ha fet les preguntes, anar-les contestant.

La pregunta de quin ajut tenim. D'entrada, dins l'associació, tot el personal que som som personal assetjat, que o hem estat o estem assetjats, de tots els sectors, vull dir, hi ha sectors de l'ensenyament, hi ha sectors de l'Administració, hi han administratius, hi han llicenciats, hi ha una mica de tot. És a dir, el camp és bastant divers.

Majoritàriament, el que tenim més, no sé si per desconexença que hi ha una associació, perquè la gent està bastant indefensa davant d'aquests temes..., arriba tothom una mica perdut: no sabem què fer, no sabem on adreçar-nos, vénen bàsicament més dones que homes, almenys per la quantitat de gent que nosaltres..., dintre de tot Catalunya, vull dir, totes aquestes persones que jo he dit estan totes dintre de l'àmbit de Catalunya, de totes quatre províncies.

Ajudes econòmiques. Treballem el tema, perquè aquí treballem tots en pla voluntari i altruista; no per això hi dediquem menys esforços, la qual cosa vol dir que, una vegada més, les dones, com que som majoria, continuem compaginant la tasca de treballar, la tasca de casa nostra, la família, i la tasca de l'associació. És clar, la gent ens ve demanant moltíssimes coses, i què fem? Doncs contactar amb psicòlegs a nivell d'un ajut personal, intentem contactar amb advocats per ajuda legal, tenim diverses entrevistes pendents per veure quins són els temes a què ens podem acollir per a subvencions, tant amb l'Institut de la Dona com a través de la Diputació i l'Ajuntament. Això són coses que treballem i que no van tan ràpides com nosaltres voldríem, per disponibilitat d'hores de tothom, cosa que ens en fem càrrec tots plegats, no?

No sé si m'he deixat alguna altra cosa que m'hagi preguntat. És a dir, treballem en totes aquestes línies... Sí? *(La Sra. Segú i Ferré demana per parlar.)*

La presidenta

Té la paraula la diputada.

La Sra. Segú i Ferré

Li he fet una reflexió entorn a l'existència o no-existència de persones afectades, a part de les que vostès rebin com a associació, la percepció que tenen d'això que deien, de la no-visibilitat d'aquest problema, no?

La Sra. Montserrat Albert Cortès

Sí, tenim la percepció... Ai, perdó!

La presidenta

No, no...

La Sra. Montserrat Albert Cortès

Sí, tenim la percepció que hi han moltes més persones afectades, però que no ens coneixen o no són conscients de patir un cas d'assetjament laboral, sinó que pensen que és un tema motivat, doncs, per la conducta dels mateixos companys o dels mateixos caps de l'empresa on treballen, o que són ells que potser ho veuen d'aquella manera, i penso que això costa, prendre una mica de consciència per saber que realment pateixen aquest tema. És per això que intentem donar el màxim de difusió de la nostra associació.

Hi han uns punts del test de Leimann amb els quals la gent pot veure si realment hi està inclosa. Quan nosaltres fem l'acollida a l'associació passem un test per veure si realment aquella persona pateix un cas d'assetjament a la feina o és una percepció personal, o realment té algun altre problema i poder-la adreçar a un psicòleg, per un tema molt puntual d'aquella persona, o si realment és un cas de *mobbing* que es pugui portar dins de l'associació.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Montserrat Albert. Té la paraula la diputada senyora Carme Porta, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, agrair a la senyora Albert i les persones que l'acompanyen la seva compareixença avui aquí per explicar-nos les activitats de l'associació, però, sobretot, també, per la funció social que vostès tenen com a associació, no? Precisament, l'objectiu dos una de les coses que recollia és, precisament, tot el paper d'ajuda mútua que fan vostès, que és, evidentment, importantíssim, sobretot perquè han patit situacions de violència, i, d'alguna manera, donar orientació i suport a persones que la segueixen patint, doncs, evidentment, no deixa de ser una revictimització, d'alguna manera, un portar enrere situacions que vostès han patit, i això és doblement valent, a més a més, evidentment, de visibilitzar socialment els seus casos personals per, precisament, donar visualitat a aquest assumpte, no?, al tema de l'assetjament al lloc de treball.

Vostès parlen de violència psicològica en l'àmbit laboral. Jo crec que el problema que tenim és que massa vegades la violència ha estat en la nostra societat, precisament com un valor en la relació social, i s'han donat per normals situacions que no ho eren gens i que s'han començat a visibilitzar en alguns àmbits. Primer, possiblement, en l'àmbit més físic, no?, la violència física que s'exerceix sobre les dones, però és que prèviament a aquesta violència física hi havia una violència psicològica no reconeguda; després va venir tot el tema de l'assetjament sexual en l'àmbit laboral. És a dir, s'ha anat, jo crec, a poc a poc ampliant el nucli de, precisament, simplement, reconeixement i visibilització d'aquestes situacions de violència, que bàsicament són dirigides contra dones. Com, possiblement, vostès no tenen estadístiques, sinó percepcions de tota

la gent a qui donen atenció... però que, bàsicament, és una violència ambiental, de coses que es donaven com a culturalment normals, que, evidentment, hem anat canviant, però que, evidentment, costen molt d'eradicar. I després es traspassen altres àmbits. Ara el *mobbing*, diguem-ne, d'alguna manera, fa pocs anys que comença a ser visible o que comença a ser reconegut, i ara comencem a parlar també del *bulling*, no?, en l'àmbit escolar, i, per tant, parlem de situacions de violència que, en definitiva, són relacions violentes, d'això que en diuen l'«assetjador», mediocre, davant el líder natural, que, d'alguna manera, és el que, simplificant molt les coses, es diu per part de les persones expertes que és la base, no?, que és la tipificació.

En tot cas, és evident que la seva feina és capdal i important. A mi, m'agradaria saber una mica també la comunicació que vostès tenen, perquè vostès han parlat, evidentment, d'empreses, però també han parlat d'administracions.

Precisament, en aquest Parlament, en la passada legislatura, que vam començar a parlar del tema perquè se n'havien presentat algunes iniciatives parlamentàries, una de les coses de què es parlava és que possiblement a l'Administració n'hi havia més; després, una de les coses sobre què reflexionàvem era que possiblement a l'Administració és on més es visibilitza, perquè, diguem-ne, hi ha més «facilitat», amb totes les cometes, que no pas a l'empresa privada. Una mica, vostès quin contacte tenen amb les administracions i quina percepció tenen o quina seguretat tenen realment d'on es produeix més, i si l'organització laboral hi té alguna cosa a veure, que també és una de les coses de què es parla moltes vegades, no?, en aquesta estructura jeràrquica, o sí, realment, és clar, també es donen situacions, com vostè mateixa ha dit, en què es produeix entre els mateixos companys, a un mateix nivell. És a dir, realment, és l'organització laboral? Realment, es dona més a les administracions o a l'empresa privada? Realment, hi ha alguna cosa a fer en aquest nivell, i, per tant, ens hem de posar, allò, com popularment diem, les piles, que vostè també ho ha dit, per començar a actuar i començar a fer propostes? I, quines són, d'alguna manera, aquestes propostes en aquesta organització laboral, si realment és on falla? No només, evidentment, en aquesta violència, diguem-ne, social, ambiental, que presideix –jo en diria «patriarcal», eh?, perquè, d'alguna manera, també afecta no només dones, sinó també homes i dones que surten del model, no?–..., però que, evidentment, són situacions que s'han de combatre i que penso que s'han posat –vostè ha parlat abans de l'Institut Català de la Dona, no?–, precisament, en l'eix sis del Pla d'actuació transversal de l'Institut Català de la Dona i en el Programa d'actuacions per a dones en situacions de violència, eh?, i possiblement aquí és on, amb totes aquestes mesures, hi han moltes mesures que ens ajudaran també a combatre el *mobbing*, el *bulling* i situacions de violència psicològica, que són molt difícils de reconèixer, no?, i és, d'alguna manera..., vostès, també, les aportacions en aquest àmbit, com nosaltres..., les podem recollir.

Sobretot, tornar a agrair la seva presència aquí i les seves aportacions.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula la senyora Montserrat Albert.

La Sra. Montserrat Albert Cortès

Doncs, a veure, jo no voldria deixar de costat tots els senyors que tenim a l'associació, que no són majoria, però sí que n'hi han. Llavors, penso que no és un cas que només vagi dirigit a dones, sinó que hi han senyors que possiblement també surten d'aquests patrons que hi han una mica definits, i cada vegada ens n'arriben més. Cada vegada ens arriba més gent de l'Administració, això també és veritat. Potser perquè a l'Administració hi ha molta més quantitat de personal que en empreses petites, i la gent, dins una empresa petita, quan hi ha un problema d'assetjament, doncs, intenta marxar de l'empresa i aconseguir un altre treball. També depèn de l'edat de la persona, i les seves possibilitats, i la seva formació, i la seva capacitació. És a dir, tot això comporta molt un canvi de treball.

Llavors, quin és el problema que hi ha aquí? Que és un problema social que ja ve d'arrel. Els valors ètics que se'ns han anat inculcant, o que almenys jo vaig rebre en un estudi d'humanitats, en la meua època, ara no hi són, i la societat industrial va creant cada vegada més una necessitat, doncs, de ser tots més trepes, d'aconseguir més coses, però això està bé sempre que no sigui aconseguir-ho tot per sobre de tot. Llavors, hi ha gent que no té cap escrúpul per aconseguir arribar on vol sense tenir en compte els que té al seu voltant i si trepitja o no trepitja.

Llavors, una mica, tota la nostra societat comporta aquesta pèrdua de valors i entrar en aquesta dinàmica de la feina, i això provoca aquestes situacions. «Estrès», se'n diuen a vegades. Jo penso que no és només un estrès, perquè, a veure, l'estrès se'l pot muntar un, més o menys, vull dir, vols assumir moltes coses, el dia només té certes hores; has d'intentar minimitzar les coses, el que té més importància, doncs, que en tingui, i el que no en té tanta, no donar-n'hi, no?; ser una mica més afectius, afectius en la feina, afectius amb la gent amb qui treballes, i no el tot per tot. És a dir, una mica, la societat nostra està mancada de valors, i penso que cada vegada més, a les societats industrials, i això provoca aquests moviments que van sortint d'assetjament.

També és veritat que el paper de les dones i dels homes, tot i que últimament s'intenta igualar..., però sí que veus que hi han moltes coses que també vénen de base i que és difícil aconseguir-ho en dos dies, o en dos anys, o en vint anys, no? Va haver-hi un moviment de dones per aconseguir un alliberament, i penso que, tot i que fa uns quants anys que va passar, encara estem a bastants anys llum d'aconseguir aquest alliberament, i això, doncs, en tots els àmbits. Moltes vegades truques a algun lloc i: «Bé, ja trucarem i ho direm al seu marit.» A veure, tinc marit..., no tinc marit, jo, sóc suficient, jo, o general..., suficientment autònoms com per poder-nos encarregar de qualsevol altre tema, tant un senyor com una senyora, i sí que a les senyores se'ns marca més aquest tema a l'hora de treballar, has de demostrar molt més la teua vàlua que no pas un senyor, a un senyor se li dona per descomptat, i penso que això també provoca

aquestes situacions de *mobbing* i que les més afectades siguin les dones.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Montserrat Albert. Té la paraula el senyor Rafael López, del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyora presidenta. Primer, agrair-li la seva presència, a vostè i a totes les seves acompanyants de l'associació catalana *Mobbing No!*..., per l'explicació que ens ha fet de la tasca de la seva societat.

Jo li faré algunes qüestions, algunes preguntes, com a curiositat sociològica, que tinc, més que res de la seva pròpia experiència personal i la seva pròpia experiència com a associació. I també l'experiència dels polítics ens ensenya que moltes vegades són les associacions que sorgeixen arran d'algun tipus de problema social, com és aquest –un problema social que no només afecta el tema de salut laboral, sinó els mateixos drets fonamentals de les persones com a persones–, les que posen a l'agenda política, almenys dels legisladors, els que tenim la responsabilitat de legislar, quins són els problemes socials que es viuen dintre de la societat.

Li comentava aquesta curiositat. Vostè ha parlat de, bé, 120 persones que han passat per l'associació, 70 trucades telefòniques, que farien un total de 190 només en un any, parlem d'un cas cada dos dies, que és molt important. És a dir, no parlem de dades mínimes. I també ha parlat de socis. A nosaltres, ens agradaria saber si els socis que es fan, que sembla que és a un ritme lent..., es produeix per un desconeixement o es produeix per una por que moltes vegades hi ha a reconèixer-se a un mateix que pateix una situació, o per una por, per exemple, al que puguin dir a les empreses, no?, perquè moltes vegades estar reconegut o estar associat a una acció com la del *mobbing* por requerir una por que les empreses sàpiguen que portes aquesta tasca.

I parlant de les empreses, també ens agradaria saber, i n'ha fet el comentari la diputada d'Esquerra Republicana de Catalunya: es produeix més dels caps cap als treballadors? Tot és *mobbing* igual, però matisant sí que podríem arribar potser a solucions diverses: més dels caps cap als treballadors o entre companys. En el primer cas estaríem en estratègies empresarials que es creen a partir del *mobbing*, i, per tant, el que vostè ha dit de la manca de valors s'exportaria també a la forma de fer de les empreses, i en el segon cas estaríem cap a una deixadesa també de l'empresa, que moltes vegades no fa re perquè no pot o perquè no ho sap, que també seria un cas que seria molt interessant analitzar-lo, i de la seva experiència en podem treure...

I, després, si moltes vegades els que vénen a les associacions són casos límit o són persones que reconeixen aquest procés. També seria important per conèixer l'etiologia que es produeix en el fenomen.

Però també ens agradaria conèixer no només el que passa dintre l'associació, sinó també les relacions de fora, perquè és cert que l'associació el que fa és fer aflorar el problema, és la visibilització del problema,

però també, quan hem de parlar d'accions legals, o d'accions de la creació de legislació, o dels plans per treballar, hem de saber quin és el comportament social. Per exemple, amb les mesures judicials moltes vegades el que ocorre és que reverteix la situació en la situació anterior, i això el que provoca és que el treballador, o la treballadora en aquest cas, doncs, no vulgui tornar, precisament pel fet laboral, per l'ambient laboral que es crea. O, per exemple, els metges; suposo que la majoria de vegades abans..., la persona que pateix potser, doncs, una baixa laboral va al metge. Estan preparats, els metges, per atendre aquests casos? Per entendre aquests casos? Perquè, és un fenomen que, relativament, és prou desconegut per la comunitat mèdica com per no fer una cura pertinent o per no fer un treball pertinent? Això és important saber-ho, perquè només..., en el treball de l'associatiu, sinó també en el treball d'altres àmbits que hi són afins.

I, després, per exemple, doncs, tot el tema, per exemple, sindical: els convenis col·lectius..., parlar de sancions quan es produeix entre companys de feina, o delegats de prevenció. Hi ha una adequada adequació –valgui la redundància– dels delegats de prevenció? O, els psicòlegs dintre de les empreses tracten aquest tema?

Jo crec que són temes que a nosaltres, com a legisladors, també ens interessin, a banda de l'activitat social importantíssima que fa l'associació..., sinó també la pedagogització de no només la societat, sinó també de tots els que han de treballar per evitar aquest problema i per fer d'aquest problema una mera anècdota, que avui en dia és un drama social.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula la senyora Montserrat Albert.

La Sra. Montserrat Albert Cortès

Bé, l'assetjament, per tots els casos que nosaltres hem rebut allà, és donat tant en sentit ascendent com descendent, com dins del mateix nivell. Hi ha de tot. Jo diria que predominen bàsicament els casos dels caps cap als subordinats, i, automàticament, s'hi afegeixen els companys que estan al mateix nivell, per allò que si jo parlo amb tu diran que estic en el mateix nivell que tu i llavors hi hauran represàlies cap a mi.

Desconeixement per part de les empreses? Bé, una cosa és que amaguin el cap sota l'ala i una altra cosa és que no ho coneguïn. Penso que hi ha suficient difusió i suficients queixes a tots nivells, tant per part de sindicats... Nosaltres hem tingut contactes amb sindicats, hem tingut contactes amb metges, també, dins l'associació també ens han arribat metges assetjats, ens ha arribat personal de Sanitat, també, és a dir que no es salven ni ells. I desconeixement no crec que n'hi hagi. És una mica això que deia, amagar el cap sota l'ala..., sinó que mentre vas fent la feina i no portes cap problema, tot és fantàstic. Quan hi ha una cosa que et plantejes, si això ho podríem fer d'una altra manera perquè fos molt més productiu, perquè fos molt més rendible, surt una mica

el tema aquell de: «Guaita, jo a tu no et pago per pensar.» I, és clar, jo penso que en una empresa, a mi, sí que em paguem per pensar, perquè, evidentment, jo no em puc deslligar: jo sóc una persona, tinc dos braços, tinc dues cames, tinc un cap, i, evidentment, la intel·ligència de cadascú està dins un coeficient molt elevat o menys elevat, però penso que estem tots dins dels paràmetres normals. Llavors sí que pensem, evidentment; alguns menys, altres més, i altres, doncs, no en tenim ganes, de pensar, depèn dels moments, no?

Les persones que treballen, doncs, dintre de salut laboral també fan una mica l'ull viu, perquè si porten molts problemes dins del departament de recursos humans, doncs, també els qüestionaran la seva feina, una mica el «jo no et pago perquè facis això», «intenta solucionar el tema»... És un problema de diners, no hi han diners. Jo penso que a vegades amb els mateixos pressupostos, els mateixos diners, es podrien fer moltes més coses de les que es fan «optimitzant» els recursos, que es diu.

Jo..., un plantejament que em van fer, a mi, personal, a l'empresa, quan jo ja vaig anar a parlar amb tothom, des del director general, el meu cap, el company..., em van dir: «Fem una reestructuració d'empresa.» Jo penso que, pels meus coneixements, allò no es podia acollir a cap pla de reestructuració d'empresa, i així ho vaig dir. No sabia com agafar-ho, allò de «reestructuració d'empresa»; el fet d'un canvi de lloc de treball, «reestructuració d'empresa»... No s'optimitzaven els recursos que es feien. No tenia cap sentit, no? Bé, ho veien així, i, llavors, la que ho veia diferent era jo.

Després, a part de llocs en què es mogui la gent... Sí que es mou, però, bé, hi ha molta –molta– feina a fer. I era una mica el que deia en el cas de les dones maltractades: mentre no hi hagi molt més ressò social, doncs, no tindrem més força; mentre tothom no s'arremangui i es mulli, doncs, poca cosa podrem fer, perquè nosaltres, a l'associació, tenim un telèfon mòbil, que no diria que està connectat les vint-i-quatre hores del dia, però pràcticament; vull dir que si truca una persona a les deu de la nit, se l'atén. Dins l'associació hi som un dia la setmana, a la tarda, però si hi ha alguna persona que demana, doncs..., perquè aquell dia no es pot desplaçar, intentem aconseguir, encara que sigui en una cafeteria, poder parlar amb ella. El que passa és que una cafeteria no és el lloc més adient perquè una persona es pugui esplaïar. Intentem anar a l'associació i acollir-la dintre de les hores més o menys normals que tothom hi pugui accedir, no? És a dir que facilitats sí que en donem, però no tothom que està a l'associació pot, perquè hi han persones que després del que han viscut són incapaces de poder reaccionar davant d'això; vull dir, han quedat tan anul·lades com a persones, físicament i psíquicament, que, a vegades, et trobes que a l'hora de parlar, doncs, et queda un buit, que anaves a dir una cosa i no saps el que anaves a dir, que quan aquella persona ve i t'exposa el seu problema et quedes tan col·lapsat perquè revius el teu cas una altra vegada, que has de respirar deu minuts, i dir-li que et disculpi, li intentes donar suport, però ho tornes a reviu, no? Llavors, s'ha de jugar una mica amb tots els socis, i depèn de la situació i el moment en què el soci hi és per poder anar donant aquest ajut, ajudar-nos amb psicòlegs,

ajudar-nos amb els advocats pels temes legals, vull dir que de treball n'hi ha molt –n'hi ha molt– a fer, però tenim mancances, la veritat és que sí, que tenim mancances, perquè tots no podem saber de tot, no som tècnics, jo penso que ningú som tècnics en re, sinó que aportem el nostre gra de sorra tots i amb la millor voluntat intentem poder-ho anar tirant endavant, i amb l'ajut de molta gent. La veritat és que hi ha moltíssima gent que col·labora desinteressadament amb nosaltres i que en un moment determinat tens un telèfon que hi pots trucar..., i com puc resoldre aquest tema per donar sortida a aquesta persona, no?

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Montserrat Albert. Té la paraula el senyor Jordi Miralles, d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Alternativa.

El Sr. Miralles i Conte

Bé, gràcies, senyora presidenta. Sumar-me, no?, als agraïments que han fet els altres grups parlamentaris a vostè i a les persones que l'acompanyen per explicar en aquesta casa, doncs, el que viuen, pateixen, intenten superar i fer-hi front, doncs, un col·lectiu de persones que, sens dubte, és la punta d'un iceberg d'una realitat molt més àmplia, no?

Vostès fan coses, vostès analitzen per què succeeix, i, en tot cas, ens apunten vies de com abordar aquesta realitat. Per tant, «ens toca», entre cometes, als altres, i en aquest cas als grups parlamentaris, i en aquest cas al nostre Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida, a veure com podem acompanyar allò que tiren endavant.

El que passa és que és cert que en les imatges i en l'explicació que vostè ha fet hi ha una trilogia que apareix que no és simple, no? Parlen de «poder», «destrucció» i «malaltia», poder, destrucció i malaltia de la societat; poder, destrucció i malaltia, també de les persones, no? Una societat com en la que vivim té una lògica del poder, l'exerceix, genera mecanismes –vostè ho explicava bé– de valors que tendeixen al camp qui pugui, la competitivitat, no?, aquesta paraula magnífica, que després això comporta coses, sens dubte, darrere, perquè està molt bastit d'individualisme, i en aquest sentit que cadascú pugui arribar a cops de colze allà on sigui possible, i això genera, sens dubte, malalties des del punt de vista social, en molts aspectes. Aquesta societat, des del nostre punt de vista, està malalta, i això té repercussions personals, tant per a la persona que exerceix aquest poder, que vol destruir, com, bàsicament, per a la víctima, que pateix, no?, aquest poder, aquesta destrucció, i que es troba en la situació també de malaltia. Per tant, aquesta trilogia no és simple, perquè afecta les persones i, per tant, la societat, o a l'inrevés.

Jo crec que, en la línia que vostès apuntaven, la possibilitat de visualitzar la necessitat de denunciar i la voluntat i el compromís de donar suport són els mecanismes que entenem, des del nostre Grup Parlamentari, que caldria que acompanyessin.

Visualitzar, perquè existeix. Sempre allò que s'ha amagat, doncs, ha suposat, òbviament, que existeix, però,

en tot cas, les maneres d'abordar-ho eren parcials, o encara les possibilitats el que feien era dificultar una sortida o tractar una matèria o una altra.

La denúncia, obvi. És a dir, hi han moltes matèries de caràcter social, o d'agressions, o de negar l'altre. O hi ha una denúncia o la societat no respon.

I el suport, evident; ho deia vostè, des del punt de vista social, des del punt de vista legal, etcètera, no?

En tot cas, jo la pregunta que li voldria fer després d'aquest posicionament..., ara ho apuntava vostè al final, en l'explicació que ha fet a l'altre grup parlamentari. Tota malaltia necessita també prevencions, i aquesta realitat de l'assetjament en el centre de treball es dóna, això, en centres de treball. Hi han instàncies de «defensa», entre cometes, dels drets dels treballadors i les treballadores, que són els sindicats. És a dir, és molt difícil que una associació com la seva, doncs, amb una realitat de desenes i desenes, no?, d'empreses que hi ha en aquest país i de treballadors i treballadores en què objectivament es pot viure aquesta situació, si no hi ha un nivell de complicitat, crec, amb les organitzacions sindicals, és difícil fer-hi front. Dit d'una altra manera, sense comparar situacions: que a Catalunya fins fa no massa en tres dies morissin dos treballadors o treballadores per accidents laborals, o hi ha la complicitat de les organitzacions sindicals i fer veure a un sector de l'empresariat que no tot s'hi val per treure beneficis a costa d'algú..., difícilment a això s'hi pot fer front.

Per tant, jo la pregunta que li voldria fer és de quina manera..., vostè ha dit «hem col·laborat», o «ens hem trobat», no recordo la paraula que ha dit en el seu moment, o «hem rebut el suport»... Si hi ha mecanismes estables de coordinació, de trobada, amb alguns departaments dels sindicats, i, en aquest sentit, si això no fos així, doncs, la disposició del nostre Grup Parlamentari per facilitar-ho, però crec que és una de les vies..., un suggeriment, no?, en el sentit que la prevenció es fa en

el centre de treball. Per tant, si això existeix, i, si existeix, quina forma té.

Moltes gràcies.

La Sra. Montserrat Albert Cortès

Bé, a nivell de sindicats, intentem mantenir contactes amb tots els sindicats. Les persones que vénen a l'associació sí que s'han posat de manera directa..., amb el comitè d'empresa d'on treballen, però moltes vegades tampoc han rebut el recolzament per part del comitè, per motius obvis, com pot ser, doncs, el fet que hi hagin dos o tres sindicats, uns tenen uns interessos, els altres, uns altres, i no s'acaben posant d'acord, i, mentrestant, al treballador li van passant els dies sense que el comitè d'empresa faci cap acció dins de l'empresa.

Llavors, sí que intentem treballar en una línia d'aquestes, perquè també els sindicats tenen molts casos recollits de temes d'assetjament, eh?, però són coses que, ja ho dic..., som pocs i anem fent una mica sobre la marxa, no tan de pressa com voldríem, però sí que treballarem en aquesta línia, també.

No sé si m'he deixat alguna altra cosa per contestar...

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Montserrat. Li dono les gràcies, en nom de la Mesa, i crec que també en nom de tots els grups parlamentaris presents en aquesta Comissió de Política Social. Vostès tenen una tasca difícil. Els encoratjo, amb tota la valentia del món, perquè segueixin endavant..., i, evidentment, en un futur no gaire llunyà desapareguin del mapa aquestes paraules tan rares que s'introdueixen en el nostre vocabulari, perquè al darre, evidentment, hi ha una situació de molta gravetat.

Moltes gràcies, i s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i nou minuts.

ANNEX

Xart 1

SUMARI

- ANY DE CREACIÓ: gener de 2003
- MOTIUS PER A LA CREACIÓ DE L'ASSOCIACIÓ
- OBJECTIUS
- FINALITAT

Mobbing NO! Associació Catalana 2

Xart 2

MOTIUS

- AGLUTINAR I DEFENSAR LES PERSONES I ELS SEUS INTERESSOS FÍSICS I PSÍQUICS DAVANT D'ELEMENTS PERTORBADORS DE L'ÀMBIT DE TREBALL (ASSETJADORS LABORALS O PSICOTERRORISTES).

Mobbing NO! Associació Catalana 3

Xart 3

OBJECTIUS 1

- PROMOURE ACTIVITATS I ACCIONS PER TAL DE MILLORAR LA SITUACIÓ PERSONAL DELS AFECTATS.
- DIFUSIÓ I CONSCIENCIACIÓ DE LA PROBLEMÀTICA.
- SENSIBILITZAR LA SOCIETAT.
- FOMENTAR LA CREACIÓ I EL DESENVOLUPAMENT D'UN CODI ÈTIC QUE EVITI I PENALITZI L'ABÚS DE PODER.

Mobbing NO! Associació Catalana 4

Xart 4

OBJECTIUS 2

- ORIENTAR ELS AFECTATS PER NO PROVOCAR SITUACIONS FUTURES DE MÉS AFECTATS.
- PRESERVAR EL DRET A LA VIDA.
- TENIR LLIGAMS AMB ALTRES ASSOCIACIONS D'AQUEST ÀMBIT PER AGLUTINAR ESFORÇOS.
- FER DIFUSIÓ DE L'ASSOCIACIÓ.

Mobbing NO! Associació Catalana 5

Xart 5

FINALITAT

- DEFENSAR LES PERSONES AFECTADES DE L'ASSETJAMENT LABORAL CONTINUAT I DE LES SEVES CONSEQÜÈNCIES.
- TREBALLAR PER TAL QUE NO ES DONIN MÉS CASOS.

Mobbing NO! Associació Catalana 6

Xart 6

MOBBING

- ASSETJAMENT LABORAL, UNA DE LES PITJORS MALALTIES DEL SEGLE XXI

Mobbing NO! Associació Catalana 7

